

SUMALLEE

POVEȘTI DIN TRAKAUL

JAVIER SALAZAR CALLE

Javier Salazar Calle

Sumalee. Povești Din Trakaul

«Tektime S.r.l.s.»

Calle J.

Sumalee. Povești Din Trakaul / J. Calle — «Tektime S.r.l.s.»,

O călătorie la Singapore pentru a începe o nouă viață. Acolo, protagonistul va cunoaște speranța, trădarea, durerea și va trăi o poveste de dragoste toridă cu o femeie uluitoare. Cum a sfârșit în iadul din Bang Kwang, o închisoare thailandeză de maximă securitate? Ce l-a făcut să devină un om complet diferit, capabil de cele mai oribile atrocități? O poveste interesantă de mafie, mister și violență, care va purta cititorul printr-o serie de sentimente și aventuri, care îl va captiva de la prima pagină. Un roman încărcat de emoții cu un final surprinzător ce nu te va lăsa indiferent. Uneori viața nu îți oferă multe opțiuni și cele pe care ți le oferă nu trebuie să fie cele care te satisfac prea mult. Nici măcar nu trebuie să-ți placă. Ce spun cititorii... "Lasă-te prins de Sumalee și Trakaul" "O poveste surprinzătoare" "Nu îl vei lăsa din mână" "O surpriză plăcută" "Intrigă, putere, romantism și multe altele" "M-a prins de la început până la sfârșit" Sinopsis Uneori viața nu îți oferă multe opțiuni și cele pe care ți le oferă nu sunt neapărat ceea ce îți va place.. Nici măcar nu trebuie să-ți placă. Cartea vă spune povestea lui David, un bărbat care a călătorit din Spania în Singapore pentru a începe o viață nouă. Acolo va cunoaște dragostea, speranța, trădarea, durerea și va trăi o poveste toridă, cu o femeie năucitoare, care depășesc granițele și naționalitățile. Fără a ști cum, va sfârși în iadul din Bang Kwang; o închisoare thailandeză de maximă securitate. Un loc unde oamenii sănătoși își pierd mințile sau se sinucid pentru că nu suportă presiunea. O poveste interesantă de dragoste, sex, mister și violență, care va purta cititorul printr-un torent de sentimente și aventuri încă de la prima pagină. Un roman plin de emoții cu un final surprinzător care nu va dezamăgi pe nimeni.

© Calle J.

© Tekttime S.r.l.s.

Содержание

Tailanda 12	8
Singapore 1	10
Singapore 2	13
Singapore 3	16
Tailanda 13	19
Singapore 4	21
Singapore 5	23
Singapore 6	28
Tailanda 14	33
Singapore 7	35
Конец ознакомительного фрагмента.	39

Sumalee
Povești din Trakaul
De
Javier Salazar Calle
Tradusă de Nicoleta Nagy
Design copertă © Sara García
Ilustrații @Elena Caro Puebla
Fotografia autorului © Ignacio Insua
Titlul original: Sumalee. Povești din Trakaul
Copyright © Javier Salazar Calle, 2021
Ediția a-3-a (revizuită)
Urmăriți autorul:

Pagina web: <https://www.javiersalazarcalles.com>
Facebook: <https://www.facebook.com/jsalazarcalles>
Twitter: <https://twitter.com/Jsalazarcalles>
LinkedIn: <https://es.linkedin.com/in/javiersalazarcalles>
YouTube: <http://www.youtube.com/user/javiersalazarcalles>

Toate drepturile rezervate. Reproducerea totală sau parțială a acestui document prin orice procedură electronică sau mecanică, inclusiv fotocopierea, înregistrarea magnetică și optică sau orice sistem de stocare sau sistem de recuperare fără permisiunea proprietarilor drepturilor de autor, este interzisă.

Dedicată lui Raquel, cea mai bună prietenă pe care o poate avea cineva.

Mulțumiri:

Antonio Fernández pentru contribuția cunoștințelor lui extensive despre Singapore și pentru revizuirea cărții.

Josele González pentru minunata pagină web pe care mi-a făcut-o (www.javiersalazarcalles.com) și tuturor celor care au citit și au îmbunătățit cartea: soția mea, Elena Caro; sora mea, Pilar Salazar și tatăl meu, Jose Antonio.

CUPRINS

[Tailanda 12](#)

[Singapore 1](#)

[Singapore 2](#)

[Singapore 3](#)

[Tailanda 13](#)

[Singapore 4](#)

[Singapore 5](#)

[Singapore 6](#)

[Tailanda 14](#)

[Singapore 7](#)

[Singapore 8](#)

[Singapore 9](#)

[Tailanda 15](#)

[Singapore 10](#)

[Singapore 11](#)

[Singapore 12](#)

[Singapore 13](#)

[Tailanda 1](#)

[Tailanda 2](#)

[Tailanda 3](#)

[Tailanda 4](#)

[Tailanda 5](#)

[Tailanda 6](#)

[Tailanda 7](#)

[Tailanda 8](#)

[Tailanda 9](#)

[Tailanda 10](#)

[Tailanda 11](#)

[Tailanda 16](#)

[Tailanda 17](#)

[Tailanda 18](#)

[Tailanda 19](#)

[Tailanda 20](#)

[Tailanda 21](#)

[Tailanda 22](#)

[Tailanda 23](#)

[Tailanda 24](#)

[Tailanda 25](#)

[Tailanda 26](#)

[Tailanda 27](#)

[Tailanda 28](#)

[Tailanda 29](#)

[Tailanda 30](#)

[Alte cărți ale autorului](#)

[Despre autor](#)

Tailanda 12

Primul pumn m-a lăsat amețit. Al doilea m-a doborât la pământ. Acolo am primit o serie de lovituri pentru câteva minute. Am încercat să mă ghemuiesc și să-mi acopăr capul cât am putut. Unul dintre ei a strigat amuzat:

— Chiar știi cum să iei pumni.

Când au obosit au plecat la fel cum au venit, mergând calm, râzând. Mulțimea s-a dizolvat imediat și când am deschis ochii totul părea atât de normal în jurul meu, ca și cum nu se întâmplase nimic. Fiecare deținut cu treaba lui. Legea tăcerii.

Nu era prima dată. M-au lovit peste urmele bățăilor anterioare, peste vânătăile de culori din întreaga gamă și în toate stadiile de evoluție. Într-una dintre bățai, o lovitură la ochi, m-a lăsat cu vedere încețoșată pentru câteva zile, dar m-am recuperat. Timp de două zile am fost convins că voi rămâne orb tot restul vieții. Teama a fost mai înfricoșătoare decât dauna în sine. Într-alta m-au lovit la ureche și am fost amețit o săptămână. De asemenea, aveam coaste lovite, nu știam dacă rupte, și dureri de toate felurile, în tot corpul. Îmi amintea de tinerețe când eram un nemernic și aproape în fiecare zi mă băteam cu cineva. Am învățat că protejarea capului era fundamentală. Restul se vindeca; mai bine sau mai rău, dar se vindeca. Cel mai înspăimântător în toate astea, cel mai umilitor era să văd cum gardienii închisorii erau spectatori, de la depărtare, în multe dintre aceste bățai. Ba chiar și râdeau și puneau pariuri. Pe ce? Nu știam, pentru că singurul lucru pe care puteam să-l fac era să simt loviturile care îmi doream să se termine cât mai curând posibil. Poate că pariau dacă era bătaia care o să mă omoare.

Am încercat să mă ridic, dar o durere ascuțită în piept m-a oprit. Acolo, pe jos, în coridor, în genunchi, încercam să deschid gura cât mai mare să trag cantitatea maximă de aer pentru a ameliora sentimentul de sufocare, de leșin. Mă concentram să respir încet și profund, dar nu puteam. Mi-a luat un timp să-mi reduc bățăile inimii și să respir relativ normal. Cu un efort imens m-am ridicat și bălăngănindu-mă, sprijinindu-mă de pereți, ferindu-mă de ceilalți deținuți care mă ignorau, am ajuns la celulă. La cea care era a mea și a încă patruzeci de oameni.

Odată ajuns m-am așezat pe saltea și am stat liniștit un timp, încercând să-mi golesc mintea și să mă izolez de tot ceea ce era în jurul meu, inclusiv de durerea din întregu-mi corp. Corpul care îmi cerea strigând să mă întind și să nu mă ridic câteva ore, dar știam că nu pot face asta. O știam. Supraviețuirea mea depindea de asta. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Ceea ce era necesar. M-am ridicat și mi-am început rutina de antrenament. Încălzire, flotări, abdomene ... Lucrând fiecare parte a corpului, independent și toate împreună. Durerea era aproape de nesuportat, dar nu am lăsat-o să mă oprească; deși plângeam în tăcere, udând solul cu lacrimile mele. Nu-mi puteam arăta slăbiciunea niciodată. Dacă voiam să supraviețuiesc, dacă voiam să ies de acolo într-o zi, fără a fi într-un sicriu trist de carton cum foloseau, trebuia să continui. Am terminat antrenamentul, folosind atât mișcări învățate de la fostul meu profesor de box, precum și imitând ceea ce văzusem în curte la prizonierii care se antrenau în Muay Thai, învățând să lupt ca ei, cu diferența că ei se antrenau în fața tuturor, la lumina zilei iar eu mă antrenam când nu mă vedea nimeni. Departe de ochii curioși. Pregătindu-mă pe ascuns.

Într-o zi, care speram să fie curând, mă voi simți pregătit și nu mă voi limita doar la reducerea la minim a daunelor loviturilor, dar voi răspunde brutal, precis și fără compasiune. Omorând, dacă era necesar. Da, aș fi omorât fără ezitare. În ziua aceea îmi voi câștiga respectul lor și această parte a coșmarului pe care îl trăiam se va sfârși. Dar, trebuia să mă asigur că voi câștiga, pentru că dacă luptam împotriva lor și nu reușeam într-un mod care să nu lase nici o îndoială, m-ar fi omorât. Asta era sigur. Între timp, nu aveam de ales, trebuia să am răbdare și să încerc să mă mențin în viață până atunci, fără să sufăr vreo daună ireparabilă.

Vizualizasem în mintea mea de mii de ori acel moment. Mii de variante, cu finaluri diferite, în tot felul de scenarii, încercând să anticipez orice posibilitate. Curând, foarte curând, va veni timpul meu. Sau voi muri.

Dar cum am ajuns în această situație când cu câteva săptămâni în urmă eram David, un pasionat de calculatoare în birourile unei instituții financiare din Madrid? Ce împrejurări m-au împins în această situație recentă de neconceput?

În timp ce luptam împotriva suferinței, în timp ce continuam cu calvarul antrenamentului, revizuiam circumstanțele cumplite trăite. Ceea ce mă împinsese de la o viață liniștită în departamentul de IT al unei bănci la a mă pregăti să ucid niște nenorociți care mă abuzau constant în temuta închisoare Bang Kwang, șapte kilometri nord de Bangkok, în Tailanda. Una dintre cele mai periculoase închisori din lume. Groapa de moarte în care mă aflam. Sfârșitul meu, dacă nu reușeam să găsesc o modalitate de a mă salva.

Singapore 1

Acum câteva săptămâni ...

Mi-a luat câteva încercări să opresc alarma. La a doua încercare aproape am dat-o jos de pe noptieră. M-am așezat pe marginea patului și m-am întins cu un căscat lung. O altă zi de lucru. Ca un robot care cunoaște rutina, am mânca micul dejun, am făcut duș și m-am îmbrăcat. La patruzeci de minute după ce m-am trezit porneam mașina.

Pe drum spre servicii am reflectat asupra ultimelor luni. Marcat de despărțirea de unica mea prietenă, încă nu reușisem să-mi revin. După șapte ani, se pare că se plictisise de mine și m-a lăsat pentru un așa zis prieten căruia eu i-am prezentat-o și cu care, după cum am aflat mai târziu avea o aventură de mult timp. Fusesem orb tot acest timp, fără să văd ceea ce mă avertizau cei din jur. De atunci, eram ca un suflet pierdut, mereu abătut și trist. Distrus. M-am refugiat în box, practicând de mai multe ori pe săptămână. Loveam sacul de box sau partenerii ca și cum acea adrenalină era capabilă să-mi dea viața mea înapoi. În plus, proiectul la care lucram la bancă nu-mi plăcea deloc. Toată ziua nu făceam nimic altceva decât să fac probe, cu un instrument plictisitor și să marchez rezultatele într-un document standardizat. Rezultat corect, rezultat incorect, incidentă. Uneori mă uitam pe fereastra etajului patru, unde era biroul meu și simțeam că vreau să mă arunc pe ea. Figurativ, desigur. Niciodată nu am considerat ceva atât de drastic precum sinuciderea. Eram trist, nu distrus. Rezultat corect, rezultat incorect, incidentă.

Ceea ce nu știam era că în acea zi viața mea se va schimba pentru totdeauna. Atât de mult cum nu îmi imaginasem vreodată.

După jumătate de oră de condus și câteva ture să găsesc loc de parcare, am ajuns la biroul meu. Am pornit calculatorul și m-am dus să salut un coleg. Când m-am întors am trecut în revistă, ca în fiecare dimineață, e-mailurile primite. Același lucru în fiecare zi: teste, teste, rezultate, întrebări despre teste, cereri de testare, rapoarte de testare și teste de prognoză. Doar un singur e-mail era diferit de restul. Era de la șeful meu, trimis cu o seară înainte, cerându-mi să-l sun să-mi vorbească despre ceva. Nu aveam nici o idee ce putea fi, dar orice ar fi fost, dădeam orice să fac ceva diferit, chiar dacă nu era mai mult de cinci minute, era binevenit. M-am uitat la ceas. Noua treizeci. Oră potrivită. Am luat telefonul de servicii, l-am căutat pe Valentin și l-am sunat.

— Da, spune-mi? Răsună vocea lui Valentin.

— Ziua bună, Valentin. Sunt David. Tocmai am citit e-mailul tău și am sunat să văd despre ce voiai să-mi vorbești.

— Bună dimineața David. Ce mai faci?

— Plictisit. Proiectul pe care mi l-ai dat o să mă omoare. Spune-mi că ai ceva pentru mine. Am nevoie de o schimbare.

— Posibil. Ce știi despre Singapore?

— Singapore? –îmi captase atenția. M-am ridicat și am mers spre o sală de ședințe din apropiere, care era goală.

— Păi, ce știi ... Valentin. Este o țară mică în Asia, cu un nivel de trai bun, foarte civilizată, se vorbește chineza și engleza ...

— Aici am vrut să ajung! Strigă Valentin. Vorbesc engleza, ca și tine.

Așa era, eram bilingv. Mama mea era americană. Se îndrăgostise de tatăl meu și venise să locuiască și să lucreze în Spania. La câțiva ani după ce m-am născut, tatăl meu a dispărut fără a spune nimic; n-am mai auzit nimic de el vreodată. Toată lumea a crezut că a abandonat-o pe mama, dar ea dintotdeauna a crezut că i s-a întâmplat ceva pentru că erau îndrăgostiți lulea. În orice caz, am crescut fără tată de la doi ani, ceea ce mi-a influențat copilăria și adolescența, și vorbeam engleza de la acea vârstă.

— Ce-mi propui?

— David, a apărut un proiect în Singapore de aproximativ șase luni, cu posibilitatea de a se prelungi la doi ani, care ți se potrivește la perfecțiune datorită cunoștințelor tale și a limbii. Știi că nu e mult timp, dar am nevoie să-mi spui azi la un moment dat sau mâine, pentru că trebuie să începem documentele urgent –am ridicat din sprâncene, intrigat. Ți voi trimite toate informațiile proiectului și condițiile contractului. Sună-mă pentru orice clarificare. Ce zici?

— Nu știu ce să spun Valentin. M-ai luat puțin prin surprindere ...

— Știi, știi. Gândește-te și mâine îmi dai răspunsul. Ai zis că ești sătul de teste. Asta e șansa ta. Dacă totul iese bine poți fi promovat anul acesta. Ți trimit e-mailul, te gândești și îmi spui mâine. Hei! Dacă nu credeam că ți se potrivește nu ți spuneam.

— Bine, bine. Mâine ți dau un răspuns. În orice caz, ți mulțumesc că te-ai gândit la mine.

Când am închis am rămas pe gânduri. Când m-am întors la birou primisem deja e-mailul de la Valentin. Era clar că era urgent. L-am deschis și am citit toate informațiile. Proiect interesant, o țară cu referințe incredibile, bine plătit, inclusiv apartament plătit și, mai presus de toate, ieșeam de aici un timp; departe de amintirea fostei și de testele nenorocite. Știam clar. La cinci minute de la telefon știam deja care era decizia mea. Cu toate acestea, am decis să aștept până a doua zi pentru a avea posibilitatea de a considera tot ce implica, deși, când luam o decizie, și de obicei o luam foarte repede, rar mă răzgândeam. Odată ajuns acasă singurul lucru pe care l-am verificat a fost pașaportul pentru a mă asigura că totul era în ordine.

La ceea ce într-adevăr o să duc lipsa era tot sportul pe care îl făceam: alergat, baschet, fotbal, tenis, alpinism ... Eram pasionat de tot ceea ce presupunea efort sau risc, mai ales dacă era în aer liber. Pe de altă parte, în Singapore voi putea practica sporturi de apă care în Madrid erau limitate la doar vară, precum scufundări, navigație sau jet ski. Trebuia să se întâmpile ceva serios să nu le pot practica pe o insulă. Mi-am reluat munca. Rezultat corect, rezultat incorect, incidență.

A doua zi la prânz, l-am sunat pe Valentin și i-am comunicat decizia mea. Voi merge la Singapore. Mi-a trimis detaliile călătoriei și am început să facem toate documentele. Permisul de muncă, permisul de intrare... Erau o mulțime de opțiuni și vize. În cele din urmă, s-a dovedit că ceea ce eu aveam nevoie era un Permis de muncă. Pentru astfel de permis compania era cea care îl solicita, în numele candidatului, dar a trebuit să traduc calificările mele academice (deși mai târziu, în Singapore, a trebuit să-mi aprobe originalul, un traducător oficial de acolo și să aștept până când acestea erau aprobate de Ministerul Muncii), să completez formulare pentru asigurarea de sănătate, să fac copii la pașaport, raport de muncă de la compania mea ... Faptul că nu era o schimbare de companie ci un transfer și că, compania s-a ocupat de aproape toate procedurile a făcut procesul mult mai simplu.

Câteva săptămâni mai târziu, eram la aeroportul din Barajas luând zborul cu Qatar Airways spre Singapore. Restul celor din echipă erau deja acolo de câteva săptămâni, pregătind lansarea proiectului și citind documentația. Compania plătea un apartament de trei camere pe care îl împărțeam cu încă doi colegi, așa că nu trebuia să-mi fac griji să trebuiască să găsec un loc de stat și voi cunoaște alți oameni din prima zi.

Am cumpărat o carte de călătorie despre țară și am citit-o în timpul zborului. Am avut mai mult decât suficient timp, șaisprezece ore de zbor cu escală în Qatar. Să te înarmezi cu răbdare.

Cartea începea cu tipica prezentare a istoriei locului. Aparent, Singapore era un oraș-stat care a trecut din mână în mână și unde acum trăia o amestecătură de rase și limbi. De fapt, avea patru limbi oficiale: engleza, malaieza, tamil și chineza mandarină. Cu două mai mult decât crezusem.

Ceea ce conta pentru mine era că era al patrulea cel mai mare centru financiar din lume (după New York, Londra și Tokyo) și al cincilea cel mai important port de mărfuri datorită poziției sale strategice. Pe hârtie, aproape un paradis pe pământ și o oportunitate de carieră de neegalat. Rămânea de văzut odată ajuns acolo. Cel puțin, părea promițător. Cartea era plină de tot felul de detalii, ceea ce mi-a plăcut. Îmi plăceau cifrele și trivia de orice fel. M-am cufundat în lectură încercând să absorb ca un bun turist, toate informațiile relevante.

În sfârșit au anunțat că am ajuns la aeroportul din Singapore. Un aeroport construit peste mare. M-am lipit de fereastră să îl pot vedea bine. Sub mine se vedea toată aglomerația orașului, dar am fost plăcut surprins de cantitatea de copaci care o avea. Uram locurile unde singura culoare vizibilă era cea a cimentului. Aeroportul era într-un colț al insulei și chiar sub el se vedea un port naval. Marea era împânzită de bărci de toate dimensiunile, dar, în special de cele gigante care transportă containere. Nu mai văzusem niciodată atât de multe la un loc și, atât de organizate, formând linii lungi paralele de nave. Orașul era plin de zgârie-nori și clădiri înalte. Pe marginile insulei erau plaje lungi cu vegetație densă în spate. Apoi am văzut o zonă de case mai mici, ca o suburbie, care se termina la marginea unui râu lat peste care erau poduri.

Avionul zbura acum foarte jos peste o suprafață cu un gazon bine întreținut și puteam vedea pista chiar sub aripa stângă, unde mă aflam. Curând am simțit dintr-o dată lovitura trenului de aterizare pe pământ și avionul a început să încetinească. În depărtare, la câteva sute de metri, era scris numele aeroportului din arbuști: Changi.

Avionul a ieșit de pe pistă și s-a îndreptat spre terminal. Nu se vedea de pe partea mea, dar îl puteam vedea prin ferestrele de pe cealaltă parte. Stewardesa a anunțat, printre altele, că temperatura era de douăzeci de grade. Fiind într-o zonă ecuatorială, temperaturile tindeau să fie în jurul acelei valori cu umiditate ridicată și ploi destul de scurte, dar intense.

La scurt timp ne-au lăsat să ne ridicăm și să ne luăm bagajul. Cu valiza și rucsacul pe umăr m-am plimbat prin aeroport. Erau lucruri diferite comparat cu ceea ce eram obișnuit, precum zone cu acces gratuit la internet și laptop-uri chiar și pentru cei care nu aveau unul. De asemenea, avea o zonă de relaxare cu șezlonguri, ca cele de piscină, îndreptate spre avioane și unde oamenii ascultau muzică, dormeau sau citeau.

Am continuat să merg în căutarea platformei de tren. Pe ecrane se anunțau sosiri și plecări din întreaga lume. În sfârșit am ajuns. Era ca un tramvai numit Skytrain care te ducea la Terminalul 2 de unde puteai să iei un taxi. Când trenul s-a oprit mi-a atras atenția faptul că nu avea șofer. Curând m-a lăsat în Terminalul 2. În mijlocul lui era o grădină tropicală, cu un mic iaz și flori superbe. Scaune de masaj gratuite, lacrimi de cristal agățate care urcau și coborau, iazuri cu pești portocalii, locuri de masaj asiatic ... Inclusiv o pancardă pentru piscina din Terminalul 1 din care, după fotografii, puteai vedea pista de aterizare! Extraordinar! În băi aveau tablete cu fotografia celui care a curățat și puteai vota, apăsând pe un emoji după cum considerai că a fost curățată baia. Desigur, era curat lună. Nu degeaba era considerat unul dintre cele mai bune aeroporturi din lume. Prima impresie a unei persoane noi în oraș era aeroportul său și aici totul lucea.

În cele din urmă am ieșit și am luat unul dintre taxiurile care așteptau. I-am arătat o hârtie cu adresa viitoare mele case și a pornit. Am ajuns într-o sâmbătă, iar compania mă informase că, colegii cu care voi locui mă așteptau acasă să mă ajute să mă instalez și să-mi spună puțin din tot ceea ce trebuia să știu pentru a mă adapta cât mai repede. Locul se numea *Spanish Village*. Sat spaniol în limba lui Cervantes. Curios loc de a pune un grup de spanioli. Nu știu dacă era o coincidență sau a fost intenționat, dar numele era perfect pentru a încerca să te simți ca acasă. Îl căutasem pe internet și era în cartierul Tanglin, deși asta momentan nu însemna nimic pentru mine.

Începeam drumul meu în Singapore.

Singapore 2

În mai puțin de o jumătate de oră, taxiul s-a oprit în fața intrării unui complex de clădiri și șoferul mi-a spus că aceasta era adresa de pe hârtie. M-am uitat și am văzut că în dreapta de la intrare scria *Spanish Village 56-88 Farrer Road* și ceea ce am presupus că era aceeași lucru în caractere chinezești. După câteva cuvinte cu gardianul de la punctul de control de securitate, a intrat în complex și s-a oprit. Am plătit cu dolarii Singaporezi aduși din Spania și a plecat.

M-am uitat din nou la hârtia unde aveam scrisă adresa. Eram în locul potrivit. Am început să merg cu tot bagajul în căutarea ușii. Complexul era format dintr-un grup de clădiri de culoare bej cu țiglă roșie pe fiecare terasă. Aveau patru etaje incluzând parterul și formau o elipsă. Între ele era o piscină destul de mare, un loc de joacă, locuri de parcare, două terenuri de tenis, o zonă de grătar ... Era clar că aici complexele erau bine organizate, nu ca apartamentul meu trist în care locuiam în timp ce căutam o casă mai bună să locuiesc cu fosta. Fosta mea, Cristina. Ea era acum la mii de kilometri depărtare de mine și, deși aveam momente când o simțeam dureros de aproape, chiar și cu o intensitate înspăimântătoare, trebuia să o uit. Eram deja sătul de atâta durere, de a-mi plânge de milă și de o silă neobișnuită. Trebuia să mă bucur de viață din nou. Îmi doream să fiu acel David nebun de înainte de a o cunoaște; fără rețineri, fără compromisuri, fără a fi nevoie să răspund cuiva. Cel puțin să cunosc femei și să se ne distrăm fără obligații.

În timp ce căutam ușa clădirii, am fost interceptat de un om cu trăsături asiatice care m-a întrebat într-o engleză foarte ciudată unde merg. Am presupus că era cineva de la întreținere sau așa ceva. I-am spus că eram un nou chiriaș și i-am dat adresa. Asta l-a liniștit. Mi-a dat mâna, mi-a scuturat-o încântat și cu un zâmbet pe față și m-a condus la ușa clădirii mele ajutându-mă cu o valiză. A sunat la apartamentul meu și când cineva a răspuns, o voce care îmi era familiară, i-a spus că noul chiriaș a sosit. Am reflectat un moment la cât de deștept a fost, cum în loc să mă contrazică, m-a însoțit la ușă să confirme ceea ce i-am spus cu colegii mei de apartament. Când vocea a confirmat că mă aștepta, a fost mulțumit, și-a luat la revedere de la mine și am intrat în ceea ce va fi noua mea casă pentru cel puțin următoarele șase luni. Sau cel puțin asta am crezut.

Am sunat și am împins ușa. Am fost uimit. Mi s-a părut că am recunoscut vocea lui Josele, care îmi era coleg, un prieten cu care lucrasem timp de trei ani cot la cot, după care la terminarea proiectului plecase în Statele Unite, împreună cu alt coleg, să lucreze la alt proiect. Ne-am înțeles foarte bine de la început. Am fost trist când proiectul s-a finalizat și ne-am despărțit, dar am menținut legătura și ne-am văzut ori de câte ori s-a întors în Spania.

La ușa apartamentului așteptându-mă, după cum am bănuț, era Josele. Nu se schimbase deloc, cu părul ca un moț, o imitație proastă a lui Elvis Presley. Am lăsat valiza și rucsacul jos și l-am îmbrățișat încântat.

— Josele? Tu ești?

— Surpriză! Intră și îți spunem. Uite cine e aici, mi-a spus și a deschis ușa larg.

— Damaso!

Am alergat și l-am îmbrățișat ridicându-l în aer. Damaso era colegul cu care compania îl trimisese pe Josele în Statele Unite. Era un pic ciudat, dar o față familiară până la urmă. Ziua nu putea începe mai bine având aceste două personaje drept colegi de apartament.

— Dar, ce faceți aici? Nu erați în America?

— Da, am fost, spuse Damaso. Proiectul s-a încheiat și ne-au trimis aici nu de mult. Valentin ne-a spus că vii, dar nu a vrut să-ți spunem ca să îți facem o surpriză.

— Și ce surpriză băieți! Nu se putea mai bine. Împreună din nou și de data aceasta împărțind un apartament. Singapore pregătește-te!

— Da! A strigat Josele entuziasmat. Putem face sport împreună din nou. Damaso și eu ieșim la alergat de două ori pe săptămână și suntem într-o ligă de baschet de expatriați. Deja te-am înscris în echipă.

— Minunat! Am răspuns. Cel puțin nu mă voi îngrășa și voi cunoaște alți oameni. Bine, spuneți-mi cum e viața aici.

— Diego și Tere sunt și ei aici, spuse Damaso.

— Da! Este minunat, toată gașca din nou împreună. Nu am crezut că vom mai lucra împreună la un proiect.

— Da, și noi știm ceva ce nu știi ...

— Presupun că este că Diego, de asemenea, este în echipa de baschet.

— Da, este, dar nu e asta.

— Atunci?

— Sunt împreună.

— Ce spui! Tere și Diego? De când?

— Asta nu știm pentru că nu ne-au spus imediat, dar cu siguranță de înainte de a veni aici, așa că cel puțin două luni.

— Nu am suspectat; cu toate că, de fapt, dacă te gândești, da, sunt foarte compatibili pentru modul lor de a fi. Mă bucur pentru ei! Ce urmează atunci?

Josele și Damaso mai întâi mi-au arătat casa. Avea trei dormitoare și două băi. Eu voi împărți baia cu Josele. Aparent, Damaso a insistat să aibă una doar pentru el și lui Josele nu-i păsa. Sufrageria și bucătăria erau spațioase. Casa avea internet Wi-Fi și o terasă închisă, de unde se vedea piscina. De asemenea mi-au spus că, complexul avea securitate 24 de ore. Omul care mă interceptase în grădina era de origine chineză și se numea Nan Shao și era persoana de întreținere în timpul zilei. Noaptea era un malaez numit Datuk Musa. De asemenea aveam o sală de gimnastică, o saună și un teren de squash la parter, și o grădină cu mai multe grătare pe care le văzusem mai devreme, pentru a putea avea un picnic, fără a fi nevoit să părăsești clădirea. Deși sufrageria avea un televizor mare, fiecare cameră avea unul mai mic, aer condiționat, un birou cu un scaun și un dulap mare pentru haine. Nu știu dacă restul oamenilor din țară au case identice, dar nivelul de trai aici părea uimitor. Aveam două centre comerciale la douăzeci de minute de mers pe jos; cu tot felul de restaurante, magazine alimentare și de îmbrăcăminte, bănci și locuri de distracție. Locația noastră era perfectă.

Apoi mi-au spus lucruri utile despre transport în oraș. Metroul se numea MRT și avea patru linii de la nord la sud și de la est la vest. De asemenea erau autobuze și taxiurile se foloseau frecvent pentru că erau destul de ieftine. Compania îmi dădea o cartelă de transport pe care o puteam folosi atât pentru MRT cât și pentru autobuze. Birourile companiei se aflau la gura de vărsare a râului Singapore și aproape de un parc urban mare numit Fort Canning Park. Pentru a ajunge la servicii foloseam autobuzul. Aveam o linie directă și în mai puțin de patruzeci de minute ajungeam la birou.

Programul de lucru era ca peste tot. În Singapore, în mod normal se lucra patruzeci și patru de ore pe săptămână și aveau paisprezece zile de concediu, deși, noi din fericire, vom avea aceleași vacanțe ca în Spania. Singapore avea o cultură de lucru complet diferită de Spania. În Spania nu cred că e posibil să stabilească patruzeci și patru de ore pe săptămână și doar două săptămâni de vacanță.

Josele mi-a dat o pungă cu o cutie.

— Ce este ?

— Un cadou din partea companiei. Este mobilul tău pentru Singapore. Aici ai telefonul, cartela SIM și instrucțiuni pentru a te conecta cu toate aplicațiile companiei, deși, de fapt, singura utilă este e-mailul. Luni la servicii îți vor da laptopul.

— Bine, mulțumesc mult. Mai târziu îmi explicați cum sunt tarifele și apelurile pentru Spania. Și, mâncarea? Ce mâncați? Meniu? În restaurante ca în Spania?

— Păi, există multe opțiuni -spuse Josele. Foarte rar se mănâncă în restaurante, deoarece sunt foarte scumpe. În mod normal se mănâncă în cantina clădirii unde lucrezi, în centre Hawker, care

sunt grupuri de bucătării cu un contoar mic cu o zonă comună de mese, în cafenele, care sunt ca centrele Hawker, dar mai scumpe și mai frumoase ...

— Și cu aer condiționat! Damaso a întrerupt.

— Este unde, de regulă, mâncăm noi.

— Da, da, și cu aer condiționat -a continuat Josele. Damaso nu suportă căldura și umiditatea. În toate aceste locuri se poate mânca sau cumpăra mâncare la pachet. Depinde de fiecare și dacă găsești loc să te așezi, pentru că, uneori, nu sunt locuri, atât de mulți oameni sunt acolo. De asemenea sunt destul de pline restaurantele fast-food, precum Burger King, McDonalds sau alte lanțuri din Asia, care în Spania nu există. Unii își aduc mâncarea de acasă, dar foarte rar sunt occidentali. Cei din Bangladesh și Filipine de obicei pentru că le place mâncarea lor tradițională gătită de ei ...

— Bine, bine, l-am întrerupt râzând. Am întrebat doar unde mâncați de obicei, nu am cerut un studiu asupra societății din Singapore și stilul său de hrănire. Câte detalii. Am avut timp să activez telefonul. Stai puțin, să o sun pe mama.

— Salut-o din partea noastră! Au spus ambii în unison.

O știau de când am lucrat împreună în Madrid, când într-o zi au venit să mănânce. Mama mea era o bucătăreasă excelentă, care devenise pasionată de mâncarea spaniolă, și o încânta să primească vizite. Avusese o tinerețe tumultoasă, așa că era încântată de prieteni noi care păreau oameni buni; nimic de-a face cu prietenii mei nerecomandați din adolescență. Am profitat de telefonul companiei să o sun și să-i spun că eram deja instalat și că eram din nou cu colegii mei de suflet. S-a bucurat foarte mult că nu eram singur și că știam oameni aici. Le-a transmis ambilor multe săruturi. A rămas să o sun în câteva zile. Când am terminat am continuat cu întrebări despre lucruri care mă interesau.

— Și de distracție, ce se face aici? Nu e nevoie să-mi spuneți astăzi tot ce este de știut despre oraș, ok, Josele? Trebuie și un pic de distracție, ceva remarcabil?

— Multe lucruri, spuse Damaso. În Singapore nu te vei plictisi, asta e sigur. Există tot felul de divertisment: de la simulatoare incredibile de zbor, curse de cai, cazinouri, parcuri de distracție, trasee montane, muzee, centre comerciale să te plictisești și, desigur, sute de puburi și cluburi de noapte pentru a ieși și cunoaște oameni, ceea ce ai nevoie, mai ales o fată după mizeria pe care ți-a făcut-o Cristina. Fața mea arăta că eram de acord cu spusele din urmă. Îmi surâdea să recuperez nebuniile anterioare și cel mai important lucru era să fiu cu o fată, nu conta cine. Aproape de servicii, de cealaltă parte a parcului, este una din zonele principale. În jurul unei străzi numită Mohamed Sultan Road, care este plină de cluburi și discoteci. O plimbare de douăzeci de minute. Și, de asemenea, este un teren de golf de cealaltă parte de Marina Bay, desigur!

— Mi se părea ciudat că nu ai menționat golful. Sigur te-ai interesat dinainte cum poți deveni membru al cluburilor din împrejur, de unde cumperi pâine dimineața. Am râs.

— Ai idee ce se simte cu o gaură dintr-o lovitură? Când bagi mingea dintr-o lovitură? Nici eu, dar continui să încerc.

— Cât de bine îl cunoști David -adăugă Josele râzând. Cum a sosit, l-a întrebat pe taximetrist în drum spre casă de la aeroport. Și o dată pe an au curse de Formula 1, desigur. Cred că în septembrie și ne-au spus că este uimitor, pentru că e prin oraș noaptea; așa că, dacă ne prinde aici trebuie să mergem, chiar dacă nu îți plac mult cursele, doar pentru atmosferă se merită.

— Dar de cât timp sunteți aici? A-ți avut timp să faceți toate astea?

— Nu, omule, Josele a râs. Barurile, desigur; dar majoritatea lucrurile ni le-au spus colegii care sunt aici de mai mult timp. Acum, că ai venit tu sigur ne vom mișca mai mult.

— Omule, eu de asemenea sper să navighez un pic. Mai ales dacă este în bună companie.

— Te referi la noi sau la o fată drăguță?

Am râs toți trei cu poftă. Era clar că în tot acest timp cât au fost în Statele Unite nu pierdusem legătura pe care am avut-o întotdeauna în proiectele noastre împreună în Spania. Mai ales cu Josele.

Veneau vremuri bune.

Singapore 3

A doua zi am ieșit împreună să facem o plimbare în jurul orașului. Eram nerăbdător să văd ambianța acestei noi țări.

Am vrut să mă fac util așa că am luat sacii de gunoi să îi arunc, dar Josele m-a interceptat la ușa casei.

— Unde te duci cu gunoiul?

— Să-l arunc. Am văzut un container afară.

— Of, trebuie să-ți explicăm tot. Aici sunt instalații de tratare a deșeurilor în fiecare bloc. Arunci gunoiul prin gheana din bucătărie de sub cuptorul cu microunde și ajunge unde trebuie. Ca gunoierile pneumatice din Spania.

— Du-te .... Și cei de la parter?

— Ei î-l lasă la ușa de serviciu și îl colectează personalul de curățenie. Nu se practică prea mult să duci gunoiul singur.

— Și se reciclează?

— Sunt containere colorate pentru reciclare, dacă vrei, dar aproape nimeni nu reciclează.

— Înțeleg. Tot gunoiul în bucătărie.

Am aruncat cei doi saci și am ieșit afară. Am început în jurul cartierului nostru, Tanglin. Singaporezii pe care i-am văzut pe stradă păreau în cea mai mare parte de origine estică, chineză, în special, dar, de asemenea, mulți oameni cu aspect indian și mulți pe care nu i-am putut identifica.

— Sunt de origine malaeză -a clarificat Josele.

— Oamenii de aici sunt mai tăcuți și mai închiși decât europenii. De asemenea, legile sunt foarte stricte. Interdicțiile sunt infinite. Unele ne pot șoca, și dacă le încalci vei fi pedepsit fără ezitare. Toată lumea învață repede, cu binele sau cu răul, să fie respectuos.

— Asta cu ordinea îmi place.

— Asta știam noi deja. Cu cât de rigid ești...

Este adevărat că eram acum, dar nu am fost întotdeauna așa. (Eu credeam că era invers. Înainte eram rigid și acum nu.)

Am luat-o spre dreapta, lăsând în urmă o pasarelă pietonală acoperită cu plante pline de flori mov. După un timp am ajuns la o stație de metrou. Tipul de construcție era diferit, case de familie, ca o zonă de case terasate, dar fiecare diferită, atât materialul cât și arhitectura. Puțin mai înainte era o intersecție cu o altă stradă principală numită Bukit Timah, care era paralelă cu un râu și un pod înalt.

— În stânga este mall-ul despre care ți-am spus, Coronation Shopping Plaza -spuse Josele. La dreapta grădina botanică.

— La dreapta atunci, avem suficient timp să vedem magazine -am răspuns.

Am continuat până când am ajuns la intrarea principală a grădinii botanice sau cel puțin una dintre intrări. Nici unul nu știa câte erau. M-am apropiat de curiozitate pentru a vedea informațiile pentru a intra. Era deschis de la 5:00 dimineața la 12 noaptea, în fiecare zi a anului! În plus, intrarea era liberă, cu excepția grădinii de orhidee. Țasta da serviciu bun pentru public.

— De ce nu intrăm aici? Am spus încercând să-i conving pe Josele și Damaso să aruncăm o privire.

— Avem destul timp să vedem totul mai bine. Pentru prima zi ar fi mai bine o plimbare generală. În plus, Josele a vizitat-o deja -a spus Damaso.

— Ai fost?

— Ok, ok -Josele a răspuns imediat. Nu înțelege greșit. Florile îmi plac să fac fotografii frumoase, dar a fost mai mult de atât. Am venit pentru că m-am combinat cu o japoneză tare și m-am gândit că dacă o aduc aici voi triumfa cu siguranță. Și într-adevăr, așa a fost. Ne-a făcut cu ochiul și am râs.

Adevărul era că avea dreptate, și aveam suficient timp să vedem tot, așa că am cedat fără a mă plânge prea mult.

— Uite! Damaso strigă. Vine autobuzul, putem merge să vedem Mica India, districtul indian al orașului.

Josele și eu am crezut că era o idee bună și în treizeci de minute coboram din autobuz într-un cartier complet diferit. Demografia aici era complet diferită, majoritate fiind indieni (sau bengalezi, pentru că adevărul este că nu puteam să-i diferențiez unii de alții). Primul lucru care mi-a atras atenția a fost faptul că într-un parc erau sute de indieni așezați pe iarbă, în grupuri mici, vorbind între ei. După spusele prietenilor mei o făceau în fiecare duminică. Era punctul lor de întâlnire să se vadă și să-și spună ce s-a întâmplat în timpul săptămânii. Dar, nu se vedea nici o singură femeie. Doar bărbați. Ce curios. Obicei? Sexism? Femeile se întâlneau în altă parte? Am continuat și am ajuns la o biserică, Foochow, metodistă după posterul de la intrare. Ceea ce m-a surprins dat fiind că era zona indiană și mă așteptam să văd temple hindi. Asta demonstra unicitatea acestui loc. Am văzut, de asemenea, restaurante, acestea da, cu tipic indian și la sfârșit am ajuns la Centrul Mustafa. Era un centru comercial destul de mare, care era deschis 24 de ore pe zi. Strada avea case cu două niveluri care în mare parte aveau restaurante și bijuterii și academii hindi. De asemenea, era și un templu numit Arya Samaj. Arăta hindi, dar nu aș putea spune cu certitudine. La intrare erau posterele a doi bărbați: unul cu barbă și față de om blând și unul cu turban și un halo în jur ca un sfânt. La ambele capete ale străzii se vedeau zgârie-norii orașului, care contrast cu această zonă de case. Totul era foarte diferit de ceea ce mai văzusem.

Josele, care dintotdeauna a fost mai curios, și, în plus, era fotograf amator mereu în căutare de locații unice, ne-a explicat că aceste case se numeau *case magazin*. Erau clădiri vechi cu reședința la etaj și afacerea familiei la parter, de regulă ateliere, restaurante sau magazine. Se pare că erau foarte apreciate nu numai pentru valoarea lor istorică sau frumusețe, dar, de asemenea, pentru locația privilegiată. Se închiriau între trei mii cinci sute și până la aproape douăzeci de mii de dolari pe lună, în funcție de locație și condiție; iar prețul de vânzare era de câteva milioane de dolari Singaporezi. O grămadă de bani.

Am intrat în mall să vedem ce fel de magazine avea. Era între două străzi și la primul etaj avea o pasarelă de sticlă deasupra drumului care unea cele două clădiri. Înăuntru avea tot felul de magazine: supermarket, farmacie, cosmetice, articole sportive, electronice, oficiu poștal și magazine de bijuterii. De asemenea avea servicii de vize pentru indieni și malaiezi și o casă de schimb valutar. Un euro era aproape un dolar și jumătate singaporean. Schimbasem mai bine în Spania.

Prânzul, bineînțeles l-am luat la unul dintre numeroasele restaurante indiene din zonă. Unul care se specializa în mâncare din nordul Indiei. Ca și cum aș putea-o distinge de cea din sud! Am urmat sfatul lui Josele și Damaso și am comandat mai multe feluri de mâncare să împărțim. Felul principal, *Aloo Gobi*, care erau cartofi cu conopidă picante și *Chaat*, un tip de găluște foarte crocante cu diferite umpluturi foarte picante. Apoi am împărțit *Chana masala*, care părea similară unei cărni sfărâmițate din Madrid, dar care datorită mirodeniilor avea un gust complet diferit, orez cu linte numit *Khichdi* și pui *Tandori*, un pui fript cu iaurt și condimente, care îi dădeau o nuanță roșie aprinsă. Toate însoțite de o pâine numită [Kulcha](#) și pentru desert petale de trandafir cu zahăr numit [gulkand](#). O mulțime de nume exotice și alimente uneori prea condimentate. Să o mănânc din când în când mi se părea o mâncare interesantă, dar în fiecare zi mi s-ar face rău de atâtea condimente. În plus, nu eram sigur că stomacul meu era capabil să suporte asta în mod constant obișnuit fiind cu un alt tip de mâncare. Ceea ce știam sigur era că nu îmi voi aminti niciunul din nume data viitoare.

Am întrebat despre mâncarea tipică în Singapore și mi s-a spus că de asemenea era foarte picantă, dar că să nu îmi fac griji, pentru că existau tot felul de restaurante de unde să aleg. Mie îmi plăcea mâncarea picantă, dar din când în când și nu prea picantă. Aveam o prietenă căreia îi plăcea mâncarea ca focul, dar mi se părea că, odată ce îți arde gura nu te mai poți bucura de gustul

alimentelor. Oricum, aveau multă influență chineză în mâncare și da, asta îmi plăcea mai mult. Trebuia să o încerc curând.

După prânz ne-am întors acasă. Trebuia să termin de pus toate lucrurile în cameră și voiam să mă odihnesc. Nu știam dacă era diferența de fus orar sau de ce, dar eram rupt de oboseală. Oricum, promisem prea multe informații de când am ajuns în oraș și aveam nevoie de liniște și să încep să lucrez a doua zi pentru a intra într-o rutină.

Am petrecut restul serii acasă, uitându-ne la niște știri în engleză și vorbind despre lucruri pe care să le facem în următoarele săptămâni.

Am mâncat la sfârșitul zilei ce era în frigider și m-am dus la culcare devreme. A doua zi începea noua mea aventură de muncă.

Tailanda 13

Gândurile mele despre timpul în Singapore au fost întrerupte când am simțit că cineva mă privește. M-am oprit din seria de practică de pumni și m-am uitat spre ușa celulei. De acolo mă privea ciudat un om pe nume Channarong. Îl știam pentru că auzisem alți deținuți vorbind despre el, întotdeauna cu respect. Numele lui, îmi spusese că însemna așa ceva ca „luptă să câștigi“, ceea ce era exact pentru ce mă pregăteam. Nu știam de ce oamenii îl stimau atât de mult. Nu știam dacă era membrul unei mafii, un luptător celebru sau fiul unui om de afaceri bogat care putea plăti pe cineva să te omoare dacă îi deranjai progenitura. Dar, mă privea așa în tăcere de cine știe cât timp. Am încercat să mă prefac întinzând brațele și făcând mișcări stupide încercând să imit ceea ce în capul meu era Taichi. Eram sigur că era prea târziu și că Channarong știa că mă antrenez în arte marțiale. Ar fi trebuit să fie foarte prost să creadă că ceea ce făceam era Taichi.

M-am simțit ridicol încercând să-l păcălesc, așa că m-am oprit și m-am uitat la el fără să spun nimic. Channarong s-a uitat fix în ochii mei și m-a analizat cu atenție. Fața lui era total inexpressivă. Era imposibil să ști ce gândea. După un scurt timp, care mi s-a părut ore, a făcut câțiva pași și s-a apropiat de mine. Instinctiv am dat înapoi și a ridicat brațele într-o poziție defensivă. Eram obișnuit ca toți cei care se apropiiau de mine o făceau pentru a mă lovi, deși de data aceasta ar fi fost la scurt timp, din moment ce mă bătuseră cu mai puțin de o oră în urmă.

Channarong s-a apropiat la mai puțin de douăzeci de centimetri de mine și m-a privit ciudat. A ridicat mâna și m-am crispat în așteptarea primei lovituri, dar în schimb, ceea ce a făcut m-a luat de braț și mi l-a întins imitând un pumn.

— Așa nu –mi-a spus într-o engleză destul de decentă, dând din cap în semn de nu. Așa nu. Nu, nu, nu.

Mi-a luat brațul și l-a întins din nou, de data aceasta cu mult mai multă forță. Forțându-mă să-mi activez șoldul pentru a nu cădea.

— Mișcă șold, lovește șold. Mișcă șold, lovește șold. Știi cum numește această închisoare? Marele Tigru, pentru că se spune că „vânează și mănâncă.“ Vrei pradă sau vânător?

A repetat fraza ca o mantră, în timp ce îmi mișca brațul și îmi dădea cu palma pe talie. Îmi corecta mișcarea! Nu numai că nu voia să mă lovească, dar mă învăța să lovesc corect. Mi-a eliberat brațul și m-a încurajat cu mâna să continui să încerc. Am lansat o nouă serie de pumni folosind șoldurile în timp ce Channarong mă corecta.

— A zecea lecție de Muay Thai –a spus foarte serios după ceva timp– antrenament și exercițiu în mod regulat. Tu în mod constant, eu observ. Foarte bine. Muay Thai războinici de opt brațe. Pumnii, coatele, genunchii și picioarele. Antrenează tot, caută echilibrul.

Așa că mă observase antrenând, fără a-mi da seama. Era clar că nu mă ascundeam suficient de bine cum credeam. Un moment! A spus lecția a zecea? Și restul de nouă? Nu conta, am făcut o altă serie de pumni concentrându-mă să fac totul perfect, așa cum m-a învățat, înfocându-mă în fiecare detaliu al mișcării, încercând să nu mă las influențat de durerea din corp. M-am întors mulțumit să văd ce crede, dar Channarong plecase. Dispăruse la fel cum a apărut. În liniște și fără să spună. M-a lăsat confuz. De ce mă ajută? De ce a plecat fără să-mi dea timp să-i mulțumesc? Nu aveam răspunsuri și nici un fel de a le obține în acel moment, așa că am făcut ceea ce era de așteptat de la cineva practic ca mine. Am continuat antrenamentul, ajutându-mă de șold pentru a lovi mai tare. Încercând să depășesc durerea provocată de fiecare mișcare în locurile afectate de bătaie.

A doua zi l-am căutat pe Channarong să-i mulțumesc, dar nu l-am putut găsi. E drept că nu am căutat întregul complex, deoarece era mai bine să nu fiu văzut prea mult pentru a evita probleme. Când unul este folosit ca sac de box e mai prudent să nu te găsească. Am continuat să-mi antrenez pumnii și restul mișcărilor. Mi-ar fi plăcut să decidă să fie mentorul meu precum domnul Miyagi în Karate Kid sau Angel, profesorul de box care mă învățase ce înseamnă respectul pentru ceilalți și

respectul de sine, dar mă îndoiam că bărbatul acesta, atât de îndrăgit și care niciodată nu-mi vorbise era prea interesat de mine. Pe de altă parte, m-ar ajuta, sau nu? În orice caz cum nimeni nu îmi vorbea eram recunoscător cel puțin pentru asta.

Câteva zile mai târziu, l-am văzut pe Channarong la coadă, în sala de mese. M-am dus să-i mulțumesc pentru interesul lui, dar m-a îndepărtat cu mișcări rapide de mână și un sunet ca de șarpe.

— A doua lecție -a strigat în timp ce mă îndepărtam confuz— fi util altora.

În timp ce mâncam am încercat să înțeleg sensul cuvintelor lui. Voia să ajut oamenii din închisoare? Voia să mă gândesc la mine? Oamenilor din Est le plăcea uneori să vorbească indirect. Nu era mai ușor să-mi spună direct? Să mă fac util altora ... să-i apăr pe alții de agresori în loc să mă apăr pe mine? Filozofie ieftină. Când a spune lucrurile în mod direct e mult mai util. M-am uitat la Channarong care făcea semne înspre masa mea și spunea ceva prietenilor săi, care râdeau cu poftă. Nu știam ce să mai cred. Eram pierdut complet. Poate că doar își bătea joc de mine, dar atunci, de ce mă ajuta?

Am observat că grupul care mă teroriza a intrat în cantină, așa că m-am ridicat, am lăsat tava cu toată mâncarea și am ieșit din cameră repede. După cum spunea mama mea: "Cine evită ocazia evită pericolul". Ți-a dat sfat util. Și, desigur.

M-am dus în celulă să mă antrenez. Nu cum că era recomandabil să te antrenezi după ce mănânci, dar era unul dintre puținele momente când nu era nimeni înăuntru și trebuia să profit. Făceam ceea ce trebuia să fac. Ceea ce era necesar. Mi-am început rutina de antrenament. Încălzire, flotări, abdomene ... Lucrând fiecare parte a corpului, independent și toate împreună. Apoi am continuat cu lovituri în aer, mai întâi pumni, apoi șuturi și în cele din urmă genunchi și coate așa cum văzusem că se antrenau prizonierii în curte. Așa cum îmi spusese Channarong, războinicul cu opt brațe. Cum nimeni nu vorbea cu mine de teamă să nu devină și ei ținta abuzatorilor, aveam mult timp să mă gândesc. Într-una dintre reflecțiile mele zilnice am considerat că, în afară de a mă pune în cea mai bună formă fizică posibilă și de a-mi îmbunătăți tehnica și viteza, ar trebui să-mi întăresc, de asemenea, corpul și să mă obișnuiesc cu loviturile. Așadar am adăugat la rutina mea o serie de lovituri în perete cu pumnii, coatele, tibia și exteriorul mâinii la început cu bucăți de pânză și ușor. Uneori exageram și aveam o parte a corpului umflată câteva zile, dar consideram că era necesar pentru a-mi obișnui corpul să depășească durerea. Când îmi lipsea motivația trebuia doar să-mi amintesc unii din dușmanii mei din tinerețe sau oricare dintre bătăile primite, pe jos, lovit și bătut, ghemuit ca un animal și așteptând să se termine. Așa creșteam ritmul loviturilor, efortul de antrenare canalizând furia, frica, disperarea intensă.

De asemenea, trebuia să-mi măresc rezistența așadar alergam non-stop în curte; ceea ce abuzatorii sărbătoreau cu glume și râsete pentru că probabil credeau că mă antrenez ca să pot fugii de ei. Pentru mine, în același timp, era ca o terapie. Nu mi-a plăcut dintotdeauna să alerg. La scurt timp după ce am început să boxez în Madrid, a trebuit să adaug alergarea pentru a-mi întări rezistența și pentru a fi în măsură să stau în picioare un meci întreg. Era obositor, dar necesar. În cele din urmă, o jumătate de oră de alergare în fiecare zi, s-a dovedit a fi o binecuvântare pentru a-mi îndoctrina corpul și mintea.

Curând venea momentul meu și situația se va schimba complet. Curând râsetele se vor transforma în țipete. Țipete de durere. Sau cel puțin asta voiam să cred. Asta sau moartea.

Nu existau alte alternative.

Singapore 4

În sfârșit luni. Prima zi de servicii. M-am trezit la șase și jumătate, am băut cafea și un pahar de suc și am mâncat cereale. Un mic dejun complet. Colegii de apartament mi-au spus între timp ce făceau ei de obicei, și mulți oameni, luau micul dejun la în cantina companiei, unde erau băuturi, fructe și produse de patiserie gratis, sau în alte locuri din clădire dacă voiau ceva diferit. Așa puteau vorbi cu colegii înainte de a începe ziua de lucru. Uneori erau oameni care mâncau la micul dejun, în special străini din Asia, produse alimentare precum: fidea, supe, legume... Era ciudat să-i vezi cu asemenea mâncare dimineața. M-am îmbrăcat și am așteptat zece minute să fie și ei gata.

Un pic dezorganizați am decis să luăm un taxi. Pentru doar zece dolari Singaporezi, pe care i-a plătit Josele, am ajuns în cincisprezece minute la ușa clădirii, care avea o intrare ca hoteluri unde mașinile opresc să descarce bagajele.

Zona era un complex de patru zgârie-nori albi numită *Raffles City Tower*. Aparent, un complex cu mall, birouri, centru de convenții, restaurante și două hoteluri. Fiecare zgârie-nori avea cam patruzeci sau patruzeci și cinci de etaje. Era impresionant. La dreapta de intrarea la care eram era un bar numit Salt Tapas & Bar, un nume pentru spanioli, ca la noi acasă. Soarta, în care nu credeam, părea să-mi spună că eram unde trebuia să fiu.

Birourile noastre erau la etajul 36. Panorama trebuia să fie spectaculară. La intrare, dat fiind că era prima mea zi, au trebuit să mă identifice și să-mi dea cartela de acces permanent. După ce mi-au dat-o, am urcat cu liftul la birou. Etajul nostru era diafan, aproape fără pereți, cu excepția sălilor de ședințe. Pe drum spre șeful meu, ne-am întâlnit cu Teresa și Diego. Ne-am salutat repede și am convenit să ne întâlnim la cafeneaua de pe etaj. Apoi Damaso s-a dus la biroul lui și Josele m-a dus la Amit Josele Dabrai, un indian care era noul meu șef.

Amit era o persoană foarte seacă și încrezută. Mi-a spus în mare în ce consta proiectul ca și când îmi făcea o favoare și mi-a arătat biroul meu, unde mă aștepta laptopul. Am semnat toate documentele de livrare a calculatorului și mobilului și m-am instalat. Amit mi-a dat acces la un dosar în nor, cu toate documentele și mi-a spus că Jerome, cel cu care îmi făcuse cunoștință și care era partenerul meu de proiect, îmi va spune ce era cel mai important de citit la început. A insistat asupra faptului că trebuie să mă familiarizez cu proiectul rapid și că spera ca săptămâna asta să încep să lucrez în ritm normal. Ce noroc de șef rigid și serios! Îmi amintea de unul ce avusesem într-un proiect în Spania.

Jerome, care era francez, s-a dovedit a fi un tip cu totul diferit de Amit. Era ca o capră, nebun ca o capră. Să-l descriu drept extrovertit nu era suficient. În plus, avea un entuziasm și o vitalitate contagioase și părea să fie întotdeauna bine dispus. Vorbea engleza cu un accent franțuzesc marcant de care îmi era foarte greu să mă abțin să nu râd. Mi-a spus care erau principalele documente pe care trebuia să le citesc și mi-a făcut o prezentare a proiectului de aproape o oră, subliniind ceea ce era important cu adevărat: în ce consta, ce se aștepta de la noi, în ce punct eram și care erau următorii pași. Toate astea, după ce am fost la cantină și am vorbit încântat cu Tere și Diego.

La jumătatea dimineții Josele m-a însoțit la o sucursală a băncii POSB pentru a deschide un cont. El îl avea la aceeași bancă, care era de stat, a serviciului de corespondență, care lucra foarte bine. Mi-a spus că datorită faptului că era un paradis fiscal deschiderea unui cont era un proces foarte simplu. Mi-au cerut numărul FIN, care era ca și cartea de identitate spaniolă. Mi-l scosese compania cu permisul de muncă, dar, aparent, puteai deschide un cont și fără și îl aduceai când îl aveai. Totul era cât de ușor posibil. Mi-au dat un card de debit și parolele pentru a îl putea folosi prin internet și prin telefon.

În apropiere era un birou exclusiv pentru servicii bancare private.

— Acolo, cu un teanc de bancnote, nici nu trebuie să te identifice –mi-a spus Josele cu o privire insinuantă. Deși nu se spune în mod deschis, bineînțeles. Fac totul cât mai ușor să primească bani.

— Ei bine, sper că pot deveni clientul lor –am asigurat râzând.

După, ne-am întors la birou.

Singapore 5

Josele a venit la biroul meu zâmbitor.

— Ghici, ghici.

— Nu știi, ai nevoie să termin ceva pentru tine înainte de sfârșitul săptămânii? Încerc mă pun la zi cu treaba mea, dar te ajut cum pot.

— Nu! Mult mai bine.

— Spune-mi.

— Sâmbăta asta avem o petrecere la Avalon, unul dintre cele mai tari cluburi. Cel care ți-am spus că e de partea cealaltă a râului, lângă Muzeului de Artă și Știință.

— Omule, nu prea este surpriză. Am impresia că în fiecare sâmbătă avem o petrecere.

— Asta este specială. Este un tribut pentru spanioli expatriați. Va fi plin de spanioli și străini din alte țări. Este șansa ta de a întâlni oameni de toate felurile și din toate părțile!

— Vă cunosc deja pe voi, nu cred că am nevoie de altcineva pentru următorii cinci ani ... am zâmbit fericit să fiu cu ei.

— Da, dar noi trebuie să scăpăm de tine un pic. Ești precum peștele remora care e atașat de rechini. Uneori avem nevoie de libertate. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Dacă vreți să vă las în pace doar trebuie să-mi spuneți, nenorociților.

— Glumeam! Doar ști. Dar nu e nimic rău să cunoști oameni noi și să te îmbeți puțin.

— Da omule, știu. M-am săturat să plâng prin colțuri ca un fraier. Să vedem dacă putem cunoaște un trio de australiene frumoase care au nevoie de afecțiune. Că de spaniole sunt sătul pentru o bună perioadă de timp. De ce am nevoie este un pic de exercițiu de pelvis. Înțelegi ce vreau să spun –am spus făcând o mișcare indiscretă înainte și înapoi.

— Așa da! Hai să-i spunem lui Damaso și să ne organizăm.

M-am ridicat și ne-am dus să-i spunem planul lui Damaso. Sâmbăta asta distrugem Singapore.

Restul săptămânii mi s-a părut etern. Toată lumea din jurul nostru vorbea despre această mare petrecere pentru spanioli. Toți făceau planuri și râdeau gândindu-se la lucrurile pe care le vor face. Am ieșit să alergăm, toți trei cu Diego, câteva seri încercând să eliberăm tensiunea și să ne concentrăm pentru o vreme la altceva, dar toate eforturile au fost fără succes; și picioarele ne-au durut toată săptămâna. Inclusiv meciul de baschet cu liga companiei a fost doar o scuză să vorbim despre același lucru.

În cele din urmă s-a făcut sâmbătă. Petrecerea era seara târziu. Așa că de dimineața m-am trezit devreme și am coborât la sala de sport pentru un timp. Picioarele îmi erau zdrobite, dar încă trebuia să-mi lucrez brațele. Apoi m-am dus cu Diego la un matineu la Golden Village Cinema, la doar cincisprezece minute de mers de la birou. Aveau săli cu scaune mari, mult spațiu pentru a-ți întinde picioarele și, ocazional, aveau cicluri de filme clasice. Puneau unele dintre cele mai bune filme științifico-fantastice și Diego și eu am cumpărat abonamentul pentru toate. Nu exista preț să putem vedea din nou *Alien*, *Războiul Stelelor*, *Dune* sau *Blade Runner* pe ecran gigant. Ambii eram fani ai genului.

După film, în acea zi fusese *Matrix*, am mâncat la un restaurant fast-food numit Mos Burger, care, după cum sugerează numele era specializat în hamburgeri. Era săptămâna de hamburger japonez și aveau unele cu ingrediente foarte ciudate, cum ar fi sos de soia sau miso. Mă rog, nu prea m-a impresionat. Ce s-a întâmplat cu un hamburger bun cu brânză, roșii și ceapă? Apoi ne-am dus fiecare la casa lui să facem duș și să ne pregătim pentru petrecere, care începea la scurt timp, la ora șapte.

Când am ajuns acasă Damaso și Josele erau în plină febră de pregătire. Josele era înțepenit în fața oglinzii din baie cu micul lui moș, care îi dădea un aer de „Rege” și Damaso se uita la hainele din dulap atât de concentrat că părea că joacă cel mai dificil joc de șah din istorie. Am profitat și am făcut un duș și am ales niște haine elegante, dar nu am exagerat. Nu voiam să contrastez, dar nici să

arăt ca un dandi. Când am fost gata, am coborât, unde ne aștepta taxiul comandat, și am plecat spre petrecere. În cincisprezece minute am fost la ușă.

Intrarea era o structură de sticlă cu numele Avalon în litere fluorescente. Era în Marina Bay, și panorama de parte cealaltă a golfului, inclusiv zgârie-norii unde lucram, era minunată, cu toate clădirile înalte iluminate. Mai frumos decât Manhattanul în New York, văzut din Brooklyn pe timp de noapte. Am intrat când abia începea, așa că încă nu era multă lume și am putut alege un loc bun. La petreceri era ca în marketingul pe internet. Cele trei chei erau poziționare, poziționare și poziționare. Interiorul avea un aer de navă industrială și cu toate luminile și muzica îmi amintea de mișcarea cyberpunk, la fel ca atmosfera filmului *Blade Runner* pe care eu și Diego urma să-l vedem săptămâna următoare. În spate, pe o scenă cu multe puncte de lumină pe perete, care se stingeau și se aprindeau, era DJ-ul care punea muzică electronică sau ceva de genul. Numele lui nu îmi spunea nimic, dar adevărul era că muzica nu era forțele mele. Mai bine zis nu aveam nici o idee. Oricum, părea să fie cunoscut aici, pentru că în momentul când a fost anunțat oamenii au luat-o razna.

Treptat au venit și colegii de servici până când la un moment dat eram peste douăzeci. Dar, spanioli doar cinci: Teresa, Damaso, Josele, Diego și eu. Era ciudat să vorbesc în engleză cu prietenii mei spanioli, dar o făceam din curtoazie pentru cei care nu vorbeau spaniolă. Am băut și dansat, râs și spus povești amuzante despre întâmplări de acolo. Cam 80% dintre cei de la petrecere eram expatriați sau, cel puțin, păream occidentali. Multe grupuri vorbeau spaniolă.

În grupul nostru au apărut niște spanioli pe care nu îi cunoșteam. Doi băieți și două fete. Damaso, desigur, cunoștea pe toată lumea așa că mi i-a prezentat.

— David, el este Nacho. Nu știi dacă ai auzit de fotograful Ignacio Insua.

— Nu, dar nici nu știu nimic despre lumea fotografiei.

— Mă rog. Este el. Josele l-a cunoscut la o expoziție de fotografie în urmă cu câteva săptămâni. În Spania a expus în mai multe muzee și centre de artă. Apoi, o actriță cunoscută pe plan local l-a întâlnit și a venit aici cu ea să-u facă un portofoliu și de atunci este aici. Este fotograf de celebrități și evenimente majore în Singapore. În plus un bun jucător de golf, desigur.

— Încântat Nacho. Acum înțeleg cum l-ai cunoscut pe Damaso. Sper să triumfz aici și să fi fotograful meu, pentru că la golf nu cred că ne vedem. Mie îmi plac sporturi de acțiune.

— Desigur, ar fi grozav. Un client spaniol care să poată plăti rate mele nu ieftine. O plăcere David.

— Pot pilota o barcă pentru o sesiune de fotografii să scot un ban în plus.

— Vorbești serios? Uneori facem portofolii și reclame pe bărci. Din când în când am nevoie de un șofer.

— Desigur, am spus zâmbind că a folosit cuvântul șofer în loc de pilot. Am titlul de Căpitan de Iaht. Iubesc navigația. Poți conta pe mine oricând. Orice legat de navigație mă încântă.

— Te voi ține minte.

Damaso a continuat cu prezentările.

— Aceste două brunete atât de frumoase sunt un cuplu și se numesc Elena și Rachel. Au o patiserie de produse fără gluten.

— Bună, două săruturi, nu? De ce ați venit în Singapore?

— Ne doream să vizităm altă țară și am văzut că aici aveau aceeași celiaci ca peste tot, dar nu au multe magazine pentru ei –a explicat Elena în timp ce eu îi dădeam două sărutări lui Rachel.

— Am un prieten celiac în Madrid. Unele dintre dulciurile pe care le mănâncă sunt la fel de bune ca cele normale. Nu puteam să le diferențiez. Voi trece pe la magazinul vostru într-o zi să le încerc.

— Oricând vrei –a spus Raquel. Ia o carte de vizită.

— Mulțumesc. Văd că ești pregătită. Asta îmi place. Și numele tău? Am spus adresându-mă celui de-al patrulea. Eu tot David ... Am spus, zâmbind.

— Mă numesc Pamos, Juan Pamos a spus imitând stilul lui James Bond.

— Fii atent cu el –m-a sfătuit Damaso. Este un profitor. Chipurile este specialist în cinematografie, dar nu știu dacă a debutat. Părinții lui sunt oameni de afaceri bogați care lucrează în export, dar el se dedică mersului din petrecere în petrecere și se cuplează cu toate fetele cu care poate; indiferent dacă au sau nu prieten. Lipsește de la petreceri doar ca să joace golf cu mine și Nacho.

— Golf? Este clar cum ți-ai făcut prietenii. Ei bine, eu sunt singur aici, fără parteneră, și nu sunt fată, așa că nu am de ce să îmi fac griji. Poate îmi poți prezenta o prietenă frumoasă ... Am răs cu poftă.

Am vorbit o bună perioadă de timp cu toată lumea, colegi de muncă și noi cunoștințe. Mai târziu, în drum spre baie am fost abordat de un om cu un accent englezesc care mi-a oferit nu știu ce substanță pe care nu o cunoșteam, dar cu siguranță era un fel de drog. L-am refuzat categoric și mi-am văzut de drum. Nu am luat droguri niciodată, nici măcar în epoca mea rebelă, și nu îmi doream să încep acum. Nu-mi plăcea să am viața controlată de nimic și asta era calea tipică, care m-ar putea converti în sclavul dozei zilnice. În această privință eram foarte radical. Nici măcar nu fumam, deși avusesem o perioadă în care am făcut-o, dar a trebuit să mă las pentru că era incompatibil cu exercițiul pe care îl făceam, și deși beam, nu lăsam alcoolul niciodată să mă facă să-mi pierd controlul. Prietenii mei mă tachinau uneori pe această temă, mai ales Damaso, care trăgea niște beții ca de campionat, dar îmi plăcea să mă simt mereu în control în orice situație. Eram un pic obsesiv pe tema asta.

Când m-am întors, m-am oferit să iau ceva de băut pentru Tere și partenerul meu, Jerome nebunul. În timp ce așteptam să mă servească cineva la bar, o fată frumoasă ce părea tai sau similar a venit lângă mine. Avea părul castaniu, lung, buclat, în două codițe lungi, care îi atârnavă de o parte și alta a capului peste piept. Avea o șapcă de pânză verde și o bluză cu bretele de aceeași culoare. Cu fața rotundă și un zâmbet frumos evidențiat de buzele vopsite un roșu foarte moale. Avea ochii căprui închis, oarecum oblici, dar nu prea mult. Destul de înaltă, probabil de un metru șaptezeci și slăbușă. Nu pot spune că m-am îndrăgostit la prima vedere, ar fi o prostie, dar hormonii mei de macho iberic au făcut un triplu salt; mai ales atunci când s-a întors spre mine și a vorbit o engleză perfectă, cu o voce dulce și muzicală pe care am putut-o auzi doar pentru că a coincis cu o scădere în volumul muzicii.

— Scuză-mă, m-am băgat în fața ta?

— Nu, nu, ce contează! Nu îți face griji. Încă aștept să mă servească. Comandă tu prima să nu-ți faci partenerul să te aștepte.

— Partenerul? Nu, sunt singură. Am venit cu o prietenă, dar a trebuit să plece ... Stai puțin! A fost o strategie pentru a afla tocmai asta, nu?

— Ei bine, m-ai prins –am recunoscut zâmbind. Deși nu pot să cred că o femeie atât de frumoasă nu are companie.

Comentariul meu a amuzat-o și a început să râdă cu un râs melodios care m-a extaziat instantaneu. Pentru un moment ne-am uitat unul la altul tăcuți.

— Îmi pare rău, nu m-am prezentat –am spus. Numele meu este David, sunt unul dintre spaniolii onorați la acest eveniment.

— Spaniol? După engleza ta am crezut că ești american ... a afirmat cu o grimasă.

— Se datorează faptului că mama mea este americană. Din Boerne, un oraș mic de zece mii de locuitori din Texas, în apropiere de San Antonio. Un paradis pentru drumeții, plin de trasee frumoase, deși nu la fel de mult ca tine, cum nu am mai văzut în viața mea. Care este numele tău? Cred că ai uitat să-mi spui, sau este un secret?

— Nu, nu, nu e nici un secret. Numele meu este Sumalee, Sumalee Sintawichai. În tai înseamnă floare frumoasă.

— Floare frumoasă? Te scutesc de compliment, dar, evident, este un nume perfect pentru tine. Se spune că Tailanda este țara zâmbetelor. Dacă toți îl au la fel de frumos ca al tău, trebuie să fie paradis.

— Este dificil să nu îi zâmbesc unui bărbat ca tine –a răspuns.

Jur că zâmbetul ei valora un război. Era superbă. Era clar că această femeie îmi captase atenția.

— Ai spus Simalee Sintawachi? Am strigat încercând să acopăr zgomotul din jur. O să încerc să mi-l amintesc.

— Nu, Sumalee Sintawichai –a repetat apropiindu-se de urechea mea ca să nu trebuiască să țipe și făcându-mi toată pielea de găină. Deși pentru moment cred că Sumalee e suficient. Nu vreau să-ți explodeze capul din prima zi.

Prima zi? Însemna că voia să ne mai vedem? Pentru că eu da, asta era clar. Cât mai mult posibil. O fată atât de drăguță mi-o doream întotdeauna lângă mine. Nu am spus nimic despre comentariul ei și i-am oferit să ni se alăture. A fost încântată cu condiția să nu o las singură nici un moment. A fost ușor să-i accept termenii și, odată ce am comandat băuturile pentru Jerome și Tere, și cea pe care i-am oferit-o ei, ne-am îndreptat spre grup. Am prezentat-o tuturor colegilor mei și am fost uimit cât de confortabilă era cu atâția străini. Când a venit rândul lui să Damaso, care era deja amețit de alcool, a început să-i arunce complimente țipând și a trebuit să-l opresc.

— Oprește-te bestie feroce! Controlează-ți mâinile, dacă vrei să le păstrezi. Păstrează-ți farmecele pentru altă femeie. Sumalee este cu mine în seara asta. Am făcut o înțelegere, nu?

— Sigur că da. Doar a ta –a spus făcându-mi cu ochiul ștrengăresc și luându-mă de braț. Am convenit să nu ne separăm nici un moment astăzi.

Damasus, Jerome, Josele și Diego se uitau la mine uimiți. Nu știau dacă să creadă că am câștigat la loterie sau dacă era o capcană în spatele norocului. Mie nu-mi păsa, voiam doar ca noaptea să dureze pentru totdeauna. Mă simțeam euforic. Doar ce sosisem și deja conectasem cu cineva. Era clar că cei șapte ani cu Cristina nu mă făcuseră să-mi pierd capacitatea legendară cu femeile.

Am petrecut toată petrecerea vorbind fără oprire. Ne simțeam foarte confortabili unul cu celălalt, ca și cum ne cunoșteam de o viață. Mi-a spus că lucra într-o agenție de turism organizând excursii mai ales în Tailanda, țara ei, sau din Tailanda în Singapore. A trebuit să plece de acolo, pentru că mama ei era bolnavă și avea nevoie să facă bani pentru a-i plăti tratamentul. În Tailanda avea un serviciu bun, dar salariile erau foarte mici și venise în Singapore, sfătuită de o prietenă. Astfel, putea strânge bani să trimită acasă pentru medicamentele mamei ei. Era dintr-o zonă numită Chiang Rai, în partea de nord a țării, în apropiere de granița cu Myanmar și Laos. Familia ei era săracă și a trebuit să lupte pentru a obține o bursă să studieze marketing la Universitatea Thammasat. Când a terminat școala i s-a oferit un loc de muncă bun într-o companie mare, dar salariile erau foarte mici pentru ceea ce avea ea nevoie, ceea ce a împins-o la Singapore, unde, din fericire pentru mine, era acum.

Aveam multe în comun. Amândoi iubeam sportul, călătoriile, lectura, să încercăm lucruri noi, aventura, tot ce ține de spațiu ... Ca și cum eram suflete pereche. Nu-mi puteam crede marele noroc. Noaptea promitea să fie un succes.

Nu știu în ce moment am ajuns în această situație, dar dintr-o dată mi-am dat seama că vorbeam cu mâna ei dreaptă pe a mea, pe care i-o mângâiam cu mâna stângă. Pielea ei era foarte moale și simțeam o senzație de apăsare în piept care mă făcea să respir greu. În plus, cum muzica era foarte tare și multă lume țipa trebuia să ne vorbim la ureche, ceea ce făcea situația și mai interesantă când îmi spunea ceva și răsuflarea ei îmi mângâia fața. Păream doi îndrăgostiți spunându-ne secrete. Mă abțineam cu greu să nu mă întorc și să încep să o sărut și să o mângâi, dând frâu liber ardoarei pe care o simțeam în tot corpul, dar nu cunoșteau obiceiurile locului și nu am vrut să stric seara.

Am vorbit despre familia mea, ce m-a adus la Singapore ... Mă întreba lucruri infinite de toate felurile. Cât timp voi fi în Singapore, dacă îmi place să călătoresc ... Părea un al treilea grad, dar la care mă supuneam cu plăcere. A fost foarte interesată de toată povestea cu fosta mea prietenă. A spus că i se părea incredibil că o fată ar putea să mă lase pentru altul. Îmi plăcea din ce în ce mai mult. Definitiv urcase la poziția de persoana mea favorită din Singapore.

Aveam o înțelegere și încredere că se părea că fusesem împreună toată viața. În timp ce îmi vorbea îmi puteam mirosi părul, care avea un parfum foarte specific care mi-a spus mai târziu că era jasmîn și observam un sentiment ciudat pe care nu îl mai simțisem de foarte mult timp.

Era ca și cum mă îndrăgostisem, dar sigur nu era asta, ci mai degrabă atracția sexuală a primei întâlniri. Ar fi o nebunie. Doar ce o întâlnisem acum câteva ore, veneam dintr-o poveste tragică, dar, deși părea menit să fie sufletul meu pereche, nu putea fi atât de ușor.

Avea vreo logică?

Singapore 6

Dimineața următoare rămăsese să petrecem ziua împreună. S-a oferit să-mi arate orașul și să fie propriul meu ghid, care mi s-a părut o propunere fantastică. Era o profesională în turism și mult mai frumoasă decât Josele sau Damaso. În plus, colegii mei aveau planuri să joace golf cu fotografii de la petrecere și pentru mine era un sport care nu mă atrăgea.

În ciuda faptului că am stat până noaptea târziu la petrecere rămăsese să ne vedem devreme la ușa templului Leong Nam, în districtul Geylang, pentru că a spus că voia să-mi arate ceva ce se vedea mai bine devreme. Sâmbătă schimbam numerele de telefon în caz că apărea ceva și primul lucru pe care l-am făcut imediat ce m-am trezit a fost să mă uit la telefon cu teamă că a anulat; dar nu aveam nici un mesaj de la ea. Când am ajuns, deja mă aștepta. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi scurți, albaștri, care îi ajungeau până la jumătatea coapsei, o bluză cu bretele turcoaz și un pulover subțire de o altă nuanță de albastru. Era frumoasă, era minunată, și știa cum să o evidențieze. Când m-a văzut la depărtare fața ei a pictat un zâmbet uimitor și a alergat spre mine. Mi-a dat o îmbrățișare și un sărut pe obraz.

— Bună David! Voiam să te văd.

Pronunța „a“ ul din numele meu cu un amestec delicios de „a“ și „i“. Ceva de genul Daivid care suna ca muzica cerească.

— Bună. Nici nu-ți poți imagina cât voiam și eu să te văd. Nu m-am putut gândi la nimic altceva de când ne-am spus la revedere noaptea trecută.

— Glumești! Nu poate fi chiar așa.

— Este, crede-mă, este. Ce îmi arăți astăzi? Sunt ca pe ghimpi.

— Acesta este cartierul Geylang. Este printre cartierele din Singapore care a evoluat cel mai puțin și care menține bucătăria cea mai tradițională a zonei. Aici este piața tradițional asiatică Geylang Serai. Este plină de magazine de fructe și alte produse proaspete, aproape toate ale malaiezienilor. Duminică dimineață se umple de oameni și de zgomot, dar dacă vii devreme ai întreaga piață doar pentru tine -a spus entuziasmată. Îmi place să vin aproape în zori și să mă plimb printre tarabe cu forfota de preparare a comercianților și amestecul incredibil de fructe proaspete înainte să se umple cu oameni și să se estompează cu alte mirosuri. E ca mersul prin livezi. Îmi amintește de unele părți din țara mea.

Se vedea în expresia ei că într-adevăr se bucura de aceste plimbări.

— Sună foarte bine. Sau poate că ești o vânzătoare bună. Haide! Arată-mi.

Am început să rătăcim printre aprozare pe străzile principalele și pe *lorong*, cum numeau în malaeză aleile laterale. Casele erau același stil ca cele din zona indiană, de două etaje și de culori diferite. Ne-am oprit din când în când și Sumalee îmi explica diferitele fructe tipice acestei zone: *longan*, albă în interior și care părea cartof pe afară, mango, pe care deja îl cunoșteam, *mangostan*, și mai dulce decât mango, și ceea ce mi-a atras atenția cel mai mult, *durian*, cu ace de culoare verzuie și de dimensiunea unui pepene mic. Când îl deschideai pe jumătate avea pulpa de culoare galbenă.

— Ce e curios despre acest fruct -spuse Sumalee- are un miros foarte puternic, ceea ce face mâncarea lui interzisă în transportul public și hoteluri pentru a nu îi deranja pe cei din jur. Miroase! A spus punându-mi o bucată sub nas și forțându-mă să mă trag repede să scap de această plagă.

— Mi-ai murdărit nasul.

— O clipă -spuse Sumalee scoțând o batistă din buzunar și ștergându-mă cu atenție. Eu nu mă puteam abține să nu mă holbez la ea în timp ce o făcea. Gata, ceva se cutremurase în mine cu acel gest.

De asemenea erau multe standuri cu pește uscat, broaște, anghilele otrăvitoare. Tot ceea ce un occidental se putea aștepta de la o piață orientală.

Sumalee avea dreptate. Era o plimbare relaxantă, cu un amestec de arome dulci care te ducea cu gândul la câmp. Pe măsură ce a trecut timpul s-a umplut de oameni, foarte puțini dintre ei occidentali, și zgomotele și mirosurile s-au schimbat complet, pierzându-se tot farmecul inițial.

— Ei bine, ce altceva mai putem face pe aici?

— Depinde de ceea ce îți place. La sud este ceea ce se numește Red Light District din Singapore, ca cel din Amsterdam.

— Nu, mulțumesc! Cu o femeie ca tine lângă mine nu cred că aș putea găsi ceva nici pe aproape, nici în Red Light District nici în întregul Singapore. Sigur nici în toată Asia.

Pentru o clipă s-a uitat la mine fără să spună nimic. Simțeam ca și cum îmi citea gândurile prin ochi. M-am temut pentru o clipă că am jignit-o, dar nu am spus nimic.

— De asemenea, sunt multe temple și Villa Culturală Malaya. Un muzeu unde poți vedea lucrări, muzică tradițională și gusta preparate tipice.

— Din moment ce suntem într-o zonă malaeză am putea merge să ascultăm muzică tradițională și să mâncăm ceva tipic, nu? Eu sunt un turist de carte. De fapt, am citit una pe drum aici.

— Bine! Mergem acolo atunci.

Cu mâna ei dreaptă m-a luat de stânga și m-a smucit să o urmez. Pentru un moment i-am strâns mâna tare pentru a mă asigura că era acolo.

În câteva minute am ajuns la muzeu. Era un complex de mai multe clădiri joase cu acoperișuri ondulate, stil foarte oriental. În interior erau reprezentări ale obiectelor și a vagoanelor trase de boi tipic malaeze, mostre artizanale și tot felul de informații despre cultura și bucătăria lor. De asemenea, avea o casă tradițională care putea fi vizitată. Se vedea că îi plăcea să călătorească și să încerce lucruri noi, în afară de faptul că lucra în turism, pentru că se uita la tot cu curiozitatea tipică unui copil, minunându-se și entuziasmându-se de tot. Mie mi-a plăcut vizita, dar adevărul este că nu m-am bucurat la fel de mult ca ea pentru că eram concentrat doar la atingerea mâinii mele cu a ei și să mă uit fascinat la toate expresiile feței ei. Avea o față angelică. Îmi doream atât de mult să o sărut!

Când am terminat, mi-a spus că mă va duce să mâncăm ceva tipic singaporean și m-am lăsat dus fără să spun un cuvânt. În loc de a intra pe ușa din față m-a dus pe aleea din spate și a bătut la ușa bucătăriei. Am fost intrigat. A deschis ușa un burtos, cu un șorț murdar țipând furios, dar când a văzut-o pe Sumalee, a tăcut și a intrat, închizând ușa cu o lovitură puternică. Un minut mai târziu, s-a redeschis ușa și a apărut o fată foarte mică, care, de asemenea, părea tai, care a sărit în brațele lui Sumalee și a îmbrățișat-o. Au început să vorbească în tai apoi Sumalee mi-a făcut un semn să mă apropiez.

— El este David. David, ea este prietena mea [Kai-Mook](#) de care ți-am spus noaptea trecută. De asemenea, este tailandeză și lucrează în acest restaurant. Ne va pregăti mâncarea.

— Încântat. Nu îți face griji, Sumalee nu mi-a spus nimic rău despre tine –am spus zâmbind.

— La fel. Intra să alegeți pentru Swikee –engleza ei nu era prea bună.

— Să aleg pentru ce? M-am uitat la Sumalee.

— Intră și o să vezi.

Am urmat-o în bucătărie și m-au dus într-un loc unde era un castron uriaș, cu capac. Kai-Mook l-a ridicat și înăuntru era o duzină de broaște care săreau încercând să scape din închisoarea de plastic.

— Broaște? Am exclamat uitându-mă la Sumalee.

— Da, sunt considerate o delicată tipică aici. Pregătesc o supă de broaște delicioasă, Swikee.

— Dacă spui tu... Adevărul este că nu le-am mâncat niciodată.

Am fost un pic ezitant, dar nu am vrut să par prea pretențios, așa că am ales broaștele pe care le-am vrut, care păreau mai frumoase dacă era posibil, și m-am așezat la masa la care ni s-a spus să aștept mâncarea în timp ce vorbeam cu Sumalee despre ce vom face după. La scurt timp a apărut Kai-Mook cu o oală în mână. Când a deschis-o și ne-a servit supa de broască trebuie să recunosc faptul că avea un aspect foarte apetisant. Cu fășii de ardei roșu, ceva care semăna cu coriandru, chili și încă ceva care nu am fost în măsură să identific.

Am început să o mănânc cu un pic de teamă, dar odată ce am luat prima înghițitură toate temerile mele au dispărut. Era delicioasă! Am devorat bucata de broască cu lăcomie. Am ridicat capul și am văzut cum Sumalee mă privea amuzată.

— E delicioasă, nu?

— Trebuie să recunosc, este un lux. Trebuie să-mi aduc prietenii aici. O să fie impresionați.

— Am știut că o să-ți placă. Bucătarul acestui restaurant pregătește cea mai delicioasă supă de broască în tot orașul. Dacă vii cu ei întreabă de Kai-Mook și veți primi tratamentul special al casei. Acum te cunoaște și te va trata ca și cum aș fi eu.

M-am uitat în ochii ei și am suspinat. Nu știam ce nebunie făceam, dar mă voi lansa și îi voi spune ce începeam să simt, când Kai-Mook a întrerupt să ne întrebe cum era supa. I-am spus același lucru ca și lui Sumalee, că era delicioasă și a plecat fericită în bucătărie. Restul mâncării a fost, de asemenea, feluri de mâncare pe care nu le știam, foarte gustoase, dar nici unul ca supa. Am râs tot timpul și ne-am spus povești distractive din călătoriile noastre.

Când am terminat, Kai-Mook i-a dat o pungă. Nu a vrut să-mi spună ce era. Nu m-a lăsat să plătesc și a insistat că era ziua ei drept ghid și se va ocupa de cheltuieli. I-am luat fața și uitându-mă la ea cu intensitate, i-am dat un sărut moale pe frunte în timp ce cu degetele i-am mângâiat tâmpilele. Am observat cum a tremura când am făcut-o dar nu știam dacă de emoție sau de repulsie. Cel mai important lucru a fost că nu s-a tras. Un fior de emoție mi-a pătruns corpul la contactul cu pielea ei. În acel moment, am simțit o dorință aproape incontrollabilă să mă arunc și să o sărut, dar am reușit să mă abțin. Nu numai că îmi plăcea să fiu cu ea și mă simțeam foarte confortabil, dar mă excita excesiv.

Am ieșit. S-a dus direct la un mic parc din față și a dat punga unei femei care părea vagaboandă. Femeia a scos ceva din pungă și a văzut că era mâncare. Au vorbit puțin, ca și cum se cunoșteau de o viață întreagă și apoi ne-am continuat drumul.

— Este o femeie cu probleme. O cunosc de când am mai venit să o văd pe Kai-Mook. Mereu îi dau mâncare caldă să mănânce bine în acea zi.

— Nu numai frumoasă dar și bună. Continui să mă surprinzi.

Mi-am pus brațul peste umerii ei și am luat autobuzul spre parcul Coasta de Est în sud-estul insulei. Deciseseam să schimbăm aerul și voiam să văd apă și acolo erau plaje, palmieri și mare. Un loc perfect pentru a o cunoaște pe Sumalee un pic mai mult.

Când am ajuns am intrat pe unul dintre drumurile care intrau în parc. Sumalee căzu pe gânduri o clipă, apoi mi-a spus.

— Ști să patinezi?

Nu, n-am încercat niciodată. Am încercat când eram mic un pic cu skateboard-ul, dar nu aveam echilibru prea bun, așa că l-am abandonat repede.

— Bine, atunci te voi învăța într-o altă zi. Și să mergi cu bicicleta?

— Asta da, desigur.

— Bine, închiriem biciclete să vedem parcul, vrei?

— Perfect!

Zis și făcut. Ne-am îndreptat spre închirieri și, deși aveau biciclete tandem și căruțe cu acoperiș, ne-am decis la două roșii individuale pentru restul zilei. Era o activitate populară pentru că parcul era plin de oameni cu biciclete și patine. Era un culoar cu două sensuri marcate în mod clar. Sumalee îmi dădea informații în timp ce pedala relaxată.

— Parcul este împărțit în diferite zone. În funcție de zonă poți face diverse lucruri. În Singapore sunt foarte organizați, o să îți dai seama.

— Da, îmi dau seama.

— Aici, pe dreapta este zona de grătar. Multe familii și grupuri de prieteni vin în special la sfârșit de săptămână. Există, de asemenea, multe restaurante și cafenele, dacă preferi să nu muncești. Pentru a le folosi, trebuie să le rezervi. Se poate face on-line.

— După cum spuneai -am spus zâmbind- foarte organizat. Și aici?

— Asta e zona de sporturi nautice. Se pot închiria caiace, face schi nautic, scufundări și multe altele. Ți place tipul ăsta de activități?

— Da, le ador. Și ție?

— Nu le-am încercat foarte mult, dar putem încerca împreună.

— Cu siguranță! Eu le am în program de când am știut că vin.

— Acum ne apropiem de zona unde te poți juca în nisip. Este foarte tipic ca oamenii să construiască castele. Uite!

Ne-am oprit un moment să vedem cum un grup de tineri termina de construit un templu de nisip de o dimensiune foarte mare. Avea aproape doi metri înălțime și patru metri lățime. Nici unul dintre noi a recunoscut clădirea, dar Sumalee mi-a spus că stilul era foarte similar cu templele din Angkor din Cambodgia. Mulți oameni făceau fotografii. Sumalee mi-a spus că o altă activitate tipică în parc erau fotografiile. Un alt lucru care abunda erau oamenii care alergau. Era ca Parcul Retiro din Madrid, dar aproape de două ori mai mare, cu mare și mai multe posibilități. Da, foarte organizat cu fiecare activitate în locul ei. Chiar prea artificial. Ne-am întors la biciclete și am continuat. Am trecut pe lângă o clădire cu logo-ul Burger King. Asta mi-a provocat un zâmbet ironic. Pe cât de departe unul crede că e de mediul lui își dă seama că presupusa „civilizație“ a ajuns înainte.

— Sumalee, ce e asta? Camping?

— Da, sunt câteva zone pentru camping. De asemenea, se pot rezerva online ... a spus râzând.

— Nu mă îndoiesc, am spus, gândindu-mă cât de mult îmi plăcea sunetul râsului ei.

Am pedalat pentru câteva ore, acoperind cei cincisprezece kilometri de coastă oprindu-ne din când în când să-mi explice ceva, să ne odihnim sau oprindu-ne la un chioșc să bem ceva. Unul dintre ele vindea stridii cu un dolar, așa că am mâncat câteva fiecare. De băut, sfătuit de Sumalee, am comandat bere Tiger, care avea un tigru drept logo și era locală, de culoare aurie. Era ușoară și mi-a plăcut. Am închinat pentru multe zile ca asta.

Am văzut oameni pescuind pe docuri, familii, cupluri, prieteni la grătar, plaje lungi, cu lățimi care variau de la zece metri la doar câțiva palmieri și alți copaci, deși erau o mulțime de sticle de plastic împrăștiate, iar marea era mereu plină de cargouri mari. De asemenea parcul avea un patinoar cu obstacole, zone cu echipament de gimnastică, terenuri de volei, bănci acoperite pentru odihnă, drumuri înguste de pietre mari și plate pe unde se putea doar merge ... și multe hărți pentru a te putea orienta. Posibilitățile erau uimitoare, deși întreținerea și curățenia nu atât de bune cum mă așteptam. Sumalee mi-a spus că înainte fusese mai curat și că decăzuse în ultimul timp. M-a amuzant un semn care interzicea îndreptarea de lasere spre avioane. Avioanele treceau foarte jos, deoarece aeroportul Changi era aproape. O altă plângere era că locul era supraaglomerat, cu toate că ar trebui să țin cont de faptul că era duminică, zi cu număr maxim de persoane. În teorie, restul zilelor era mult mai liniștit.

Când am obosit, ne-am oprit la o zonă de plajă, unde nu era nimeni. Era târziu și oamenii plecau acasă. A doua zi era luni și trebuiau să lucreze. Ne-am descălțat și ne-am apropiat de țărm. Ne-am oprit unde valurile ne mângâiau ocazional picioare.

— Apa din această zonă tinde să fie murdară, nu este recomandabil să faci baie, deși am văzut oameni în apă -a spus Sumalee. În orice caz, nu se permite înotul departe de țărm.

— Murdară? Este ceva murdar în Singapore? Asta este o noutate. Deși plaja ar trebui curățată.

— Da. Este din cauza navelor pe care le vedem acolo. Chiar și așa, uneori, vin aici, mă așez și mă pierd uitându-mă în albastrul mării. Știi că de cealaltă parte este țara mea, casa mea, mama mea.

M-am uitat la Sumalee. Pentru o clipă, a devenit melancolică și părea gata să plângă. Mi-am pus brațul peste umărul ei și am tras-o ușor spre mine.

— Trebuie să-ți fie greu să fii atât de mult timp departe de ea mai ales că știi că are nevoie de tine. Trebuie să te gândești că totul este pentru ea și că odată plătită datoria, vei putea fi împreună cu ea pentru totdeauna și că ai fost tu cea care a salvat-o.

— Da, când voi plăti datoria -a spus oftând. Chiar dacă asta înseamnă să iau decizii care nu îmi plac.

— Ce decizii?

— Ah! Nimic, nimic. Lucrurile mele.

Am rămas așa un timp îmbrățișați fără să spunem nimic. Aproape de noi se vedea un catamaran și câteva caiacuri galbene care se închiriază. Mai departe se vedeau vapoare de cargo, toate mari sau foarte mari. Presupun că deșeurile lor în apă sau pierderile de benzină erau de ajuns să murdărească apa oricât de mult ar îngriji și curăța.

Lumina soarelui începea să dispară. Începea să se întunece. Conform calendarului parcului era iluminat doar între 7:00 și 19:00. Curând era întuneric și trebuia să ne întoarcem, pentru că nu voiam să mergem cu bicicletele fără lumină.

Sumalee s-a apropiat de mine și i-am simțit capul atingându-mi corpul. Mi-am luat inima în dinți și i-am căutat mâna cu a mea. Nu mi-a luat mult timp să o găsesc și i-am strâns-o. Ea a reciproc. Nu importa plaja murdară, apa murdară sau navele care stricau panorama. Cerul portocaliu, tăcerea din jurul nostru ruptă doar de cântecul păsărilor și mâna ei strângând-o pe a mea, era paradisul.

M-am întors spre ea nervos și cu cealaltă mână i-am luat ușor bărbia și i-am ridicat capul, astfel încât ochii noștri erau la doar câțiva centimetri. Se uita la mine serioasă, cu intensitate, cu anticipație. Mi-am înclinat capul și mi-am pus buzele pe ale ei. Ea le-a despărțit puțin și i-am luat buza de jos între ale mele. Am ținut-o o secundă și am savurat-o apoi m-am tras încet, încet, lăsând-o să scape. Pentru o clipă am crezut că Sumalee se va arunca să-mi dea încă un sărut, dar dintr-o dată fața ei s-a schimbat.

— Trebuie ... Trebuie să plecăm –a spus cu vocea tremurând.

— Presupun, deși nu pentru că vreau să mă mișc de aici. Aș vrea ca acest moment să dureze pentru totdeauna.

Sumalee nu a răspuns. S-a întors și m-a tras de mâna să o urmez. Ne-am suit pe biciclete și ne-am întors la intrare cât de repede am putut. Cu toate astea, ultimele câteva minute le-am făcut aproape în întuneric.

Am dat bicicletele înapoi și am mers de mână la stația de autobuz fără să spunem vreun cuvânt. Trebuia să luăm autobuze diferite. Primul care a sosit a fost al ei. Când am ajuns în stație mi-a dat un sărut moale pe obraz, mi-a mângâiat fața cu un indiciu de tristețe în ochi și s-a suit. Pe scară s-a întors și mi-a spus:

— Vorbim. Ai grijă de tine.

— Și tu, Sumalee. Ești bine?

S-a întors fără să răspundă și și-a căutau un loc. M-am uitat la autobuzul ei, cu un sentiment ciudat. Un amestec de euforie cauzat de sărut și de confuzie cauzat de atitudinea sa ulterioară. Nu înțelegeam. Nu a respins sărutul, chiar l-a întors, dar ceva a oprit-o după, nu s-a mai uitat la mine și a căzut pe gânduri, aproape tulburată aș putea spune. Cu toate acestea, a spus că vorbim. Cum să interpretez toate astea? Poate că nu a vrut să mă sărute, pentru că nu simțea ce simțeam eu, dar nu a fost în stare să spună nu, poate că sărutul i-a amintit de un iubit pierdut din trecut ... Poate că în cultura ei era greșit să te săruți atât de curând. N-aveam nici o idee.

Va trebui să aflu, trebuia să știu. Acum nu puteam decât să mă gândesc la cum va fi data viitoare când ne vom vedea: Sumalee cea veselă și mereu zâmbitoare sau cea demoralizată și abătută care și-a luat rămas bun.

Nu puteam aștepta să aflu răspunsul.

Tailanda 14

Eram așezat în curte uitându-mă la antrenamentul de Muay Thai. Mă gândeam că cea mai rea parte a închisorii era plictiseala. Atât de multe ore fără nimic de făcut, fără nimeni cu care să vorbesc, când am fost abordat de un om mare, chel, cu o privire tulburată pe care îl văzusem uneori pe acolo. Avea o cicatrice lungă urât vindecată de la ochiul stâng până la mijlocul capului. Nu se băga prea mult în seamă cu ceilalți prizonieri și nimeni nu părea să vrea să se apropie prea mult de el. Părea destul de bolnav la cap. S-a oprit în fața mea balansându-se dintr-o parte în alta și s-a uitat la mine fix cu ochii mari, fără să clipească. Nu știam ce să cred. Dacă, de asemenea, mă va lovi sau îl amuza să mă privească. În orice caz, te speria. După câteva secunde de tensiune mi-a vorbit cu un accent australian puternic.

— Ce le-ai făcut?

— Cum?

— Da, ce le-ai făcut afurisiților de galbeni de te tratează așa? —a întrebat din nou, dând din cap spre grupul de abuzatori care vorbeau la celălalt capăt al curții.

— Nimic din câte știi eu. N-am făcut nimic la nimeni din închisoare. Cum nu sunt frați ai nemernicei care m-a băgat aici ...

— Atunci este ciudat că te urmăresc așa cum o fac, nu?

— Asta cred și eu, dar ce pot face?

— Nimic, presupun.

— Nu mă deranjează că vorbești cu mine, din contră, apreciez, dar nu ți-e frică că se vor lua de tine pentru că vorbești cu mine? Nimeni nu vrea să mi se apropie din cauza asta.

— De mine? Nu cred. De când am intrat aici, am jucat rolul unui nebun periculos capabil de orice, și de atunci, nimeni nu se pune cu mine. Și sunt mulți ani deja.

— Și cum ai făcut? —am întrebat, deși în realitate mă gândeam că nu îi era dificil să se dea drept un nebun periculos. Mie mi se părea unul. Mi-ar fi folosit așa ceva.

— În prima zi când un galben nenorocit s-a pus în fața mea încrezut am țipat ca un nebun și m-am repezit asupra lui, lovindu-l, mușcându-l trăgându-l de păr ... Ca și posedat. Aproape l-am omorât. În acea bătaie mi-au făcut cicatricea când prietenii lui au intervenit să-l apere. El a ieșit mai rău, te asigur —a afirmat cu ochi sadici și zâmbind. Am petrecut un timp izolat, dar când am ieșit, datorită feței mele neprietenoase și faimei generate de acea bătaie nimeni nu m-a mai deranjat vreodată. Din când în când fac ceva sau mârâi la cineva ca să nu uite că sunt capabil de orice și așa este. Dacă mă văd cu tine vor crede că este o altă excentricitate a farangului trăsnet. Apropo, numele meu este James, a spus întinzându-mi mâna.

— David, încântat, am răspuns dându-i mâna. Ce înseamnă farang?

— Este cum ne spun nouă occidentalilor localnicii proști. Nu știu dacă înseamnă străin, alb sau demon; dar nici nu-mi pasă. Și un alt lucru, nu te amăgi, doar pentru că vorbesc cu tine nu înseamnă că voi face ceva să te ajut când te atacă. Una e că îmi place să îi atac un pic și cu totul altceva că mă voi risca cu niște chinezi pentru tine, nu îmi pasă de tine nici un rahat.

Era clar că noul meu prieten nu avea mare stimă pentru tailandezi, ca să nu spun că părea destul de rasist, dar nu era ca și cum aveam de unde să aleg. Era prima persoană care îndrăznește să se relaționeze cu mine de când intrasem. Într-o situație normală i-aș fi întors spatele după ce i-aș fi spus ce cred despre rasiști, dar nu eram într-o situație normală. Din contră, eram chiar la polul opus. Și nu eram complet în dezacord că unii tailandezi meritau să moară. Cel puțin una.

Am discutat banalități un timp. A râs un pic de prizonierii care se antrenau, țipând ca și când erau în finala campionatului mondial și își pariase toți banii pe luptă. Unii se opreau să vadă cine țipa așa, dar când vedeau că era el, continuau. Mie nu îmi plăcea în mod deosebit atenția așa că îmi puneam capul între picioare ca să nu mă recunoască.

De asemenea, a petrecut câteva minute blestemând numărul de negri din închisoare. Mi-a spus că aproape toți erau nigerieni și toți pentru probleme de droguri. Traficul de droguri cu Nigeria era o piață mare. Chiar și așa, liderul lor nu era nigerian, asta era cert, dar nimeni nu părea să-i cunoască originea. Era, de asemenea, negru, mare și puternic, cu o cicatrice curioasă în formă de semilună pe față și toți păreau să-l teamă. Chiar și James. Aparent, era un mercenar african, un copil de război forțat să lupte și să ucidă de foarte tânăr și nu glumea. Părea foarte liniștit, dar când era necesar, era foarte violent și nu părea să-i fie frică de nimeni și de nimic. Se zvoneau multe despre el, cu toate că nimeni nu știa care era de fapt adevărul: că fusese forțat să-și ucidă fratele când l-au înrolat cu forța într-un grup armat la doar unsprezece ani, doi ani mai târziu a ucis șeful care i-a ordonat să-și omoare fratele și l-au numit cap, că era un ucigaș plătit, că a fost un susținător al sclaviei în războiul din Congo, că mânca inima victimelor sale, că violase sute de bărbați și femei, inclusiv copiii, că îi plăcea să ucidă cu propriile-i mâini, că o dată a ars un oraș întreg de viu doar pentru că nu i-au spus unde se ascundea o persoană pe care o căuta, că traficase cu tot felul de produse ilegale ... atâtea atrocități ... și văzându-l nici una nu mi se părea neplauzibilă. Era într-adevăr înfricoșător. Foarte. Din fericire, mă ignora complet.

Când James a obosit să-i vorbească de rău pe toți, s-a ridicat și a plecat cum a venit, fără să spună nimic. M-am uitat la el îndepărtându-se, parțial ușurat că am putut să vorbesc cu cineva după atât de mult timp.

În situația mea eram mulțumit și cu atât.

Singapore 7

Când am ajuns acasă Josele și Damaso m-au atacat cu întrebări despre întâlnire. Ne-am așezat în sufragerie și le-a spus ce am făcut, unde am fost și, mai presus de toate, ce s-a întâmplat la sfârșit pe plajă. Ambii au căzut pe gânduri un moment. Josele a fost primul care a vorbit.

— Sigur este o paranoia a ta. Doar vrea să ia lucrurile mai încet.

— Nu știu, Josele. Nu ai fost acolo. A fost altceva. Părea că vom continua să ne sărutăm și dintr-o dată ceva i-a trecut prin cap și s-a tras înapoi. Sunt sigur că voia, dar nu îmi pot da seama ce a oprit-o. Poate că are o boală contagioasă, nu știu ce să cred.

— E, da! Cu siguranță este ceva mult mai simplu de atât. Lucrurile tind să fie mai simple decât ni le imaginăm, noi suntem cei care le complicăm. Sigur e ceea ce spui despre obiceiurile din țara ei sau ceva de genul ăsta.

— Sunt de acord cu Josele, spuse Damaso. Întâlnește-te cu ea săptămână asta și vei vedea că totul va merge bine.

— Sper să ai dreptate. O cunosc doar de două zile, dar fata asta are ceva special care mă înnebunește.

— Cred că te îndrăgostești, spuse Josele.

— E, da! Cum să mă îndrăgostesc, dacă am cunoscut-o ieri? Tot ceea ce căutam era o fată cu care să mă distrez.

— Bine, îmi spui tu, spuse Josele. Prima noapte nimic, ieri un sărut și astăzi îți explodează capul ... Prietene, ai o problemă.

— Da, eu știu ce e, șopti Damaso sarcastic. Am văzut ieri când ne-ai prezentat-o ... Ești convingător, a spus explodând în râs.

— Ce idiot ești!

Toți trei am râs cu poftă. Îmi prindeau bine niște glume. Era adevărat că era o fată frumoasă, cu un corp uimitor. Era clar că a fost primul lucru pe care l-am observat când am văzut-o la bar. Dar, vorbind cu ea sâmbătă în timpul petrecerii, am început să realizez că era cu siguranță și mai frumoasă pe dinăuntru decât pe afară și mi-ar beneficia mult. Mă auzeam vorbind și râdeam gândindu-mă că nu era posibil să mă îndrăgostesc în doar două zile. Poate că se datora stării de spirit scăzută cu care venisem din Spania datorită despărțirii anterioare. Damaso apoi m-a surprins cu povestea unei fete din Singapore, cu care se combinase Josele.

— Și, te vei vedea din nou cu ea? Am întrebat.

— Cu ea? Nu numai că nu am telefonul ei, nici măcar nu îi știu numele. Cu numele lor atât de ciudate ... Josele nu se putea opri din râs.

Am râs cu toții cu poftă. Josele era un Casanova incurabil. Damaso nu rata o șansă bună dacă apărea, dar îl atrăgeau mai mult petrecerile, orice sport pe care putea paria, bronzatul și golful.

M-am dus la culcare devreme, deoarece a doua zi era luni și trebuia să lucrez, dar nu am putut dormi toată noaptea. M-am tot răsucit în pat uitându-mă la telefon să văd dacă mi-a scris sau întrebându-mă dacă ar trebui să-i scriu eu. Nu i-am scris pentru că nu voiam să o copleșesc, dar dorința nu îmi lipsea.

Când a sosit ora să mă trezesc, de abia dormisem câteva ore pe bucațele. De fiecare dată când mă trezeam, mă uitam imediat la telefon să văd dacă am un mesaj de la ea. Am încercat să mă conving că nu era nimic rău, dar nu puteam. Ne-am dus la birou și am luat micul dejun în cantină cu Diego, Tere, Jerome și o fată foarte timidă din Pekin numită Aileen Meng. De când am aflat că Diego și Tere erau împreună nu i-am putut vedea la fel ca înainte. Acum, totul mi se părea gesturi de complicitate între ei. Nu mă puteam abține să nu zâmbesc când îi vedeam împreună. Îi invidiam, poate.

Jerome și Diego păreau a spune o poveste foarte amuzantă după cum râdeau cu toții despre fața pe care a făcut-o un turist american când a fost amendat cu o mie de dolari pentru că mergea

mestecând gumă. Guma era interzisă în Singapore. A încercat să convingă poliția despre excepții numind libertățile individuale și multe idei din filme decât realitatea din Singapore. Mă forțam să zâmbesc când vedeam că ceilalți o făceau, dar eram prea distras. În final, am decis că era un moment bun să vorbesc cu Sumalee. M-am îndepărtat un pic și i-am scris un mesaj la care a răspuns aproape imediat.

— Bună dimineața.

— Bună!

— Pot să te sun?

— Da, desigur.

Am ieșit din restaurant și am sunat-o mergând pe holuri.

— Ce faci?

— Bine și tu?

— Sunt foarte obosit, nu am putut dormi prea mult.

— Și...De ce?

— Gândindu-mă la ziua de ieri.

— A fost frumos, nu?

— Da, a fost minunat, dar m-ai lăsat un pic nedumerit.

— Cum așa?

A venit momentul adevărului. Motto-ul meu, în aceste situații era sinceritatea te duce unde trebuie să fii sau unde vei fi, așadar cu cât mai devreme cu atât mai bine. Cu toate consecințele.

— Nu știu, mi-a plăcut să te sărut, mi-o doream foarte mult, dar apoi am avut senzația că ceva te-a oprit. Poate că m-am grăbit și nu trebuia să o fac atât de curând. Ne cunoaștem de doar două zile ...

— Nu, nu, nu. Mi-a plăcut.

— Atunci de ce fața lungă?

— Nimic ... Eram obosită și era târziu să ieșim din parc pe lumină. Atâta tot.

— Ești sigură? Sumalee nu doresc să te forțez. Putem merge în ritmul pe care îl vrei, dar trebuie să fi sinceră. Urăsc minciunile, la bine și la rău.

Pentru o clipă, nu a spus nimic. Așteptarea mă înnebunea.

— Sumalee?

— Da, da. Serios că nu a fost nimic. Mi-a plăcut sărutul. A fost o zi foarte distractivă, cu un final foarte special.

— Și mie mi-a plăcut foarte mult. Totul, vreau să zic. Nu doar sărutul. Piața, mâncarea nemaipomenită la restaurantul prietenei tale Kai-Mook și plimbarea cu bicicleta prin parc ... și, desigur, sărutul. Asta a fost partea cea mai bună. Vrei să ne vedem din nou?

— Bineînțeles! Spuse cu vocea ei jovială care îmi plăcea atât de mult, dar nu pot până miercuri. Am mult de lucru.

— Până miercuri!... Bine, bine. Voi încerca să rezist până atunci. Dacă vrei te invit la cină.

— Sună foarte bine. Unde?

— Îți spun mâine sau miercuri de dimineață. Trebuie să găsec un loc bun la înălțimea restaurantului prietenei tale.

— Bine, vorbim. Plec că intră clienți în agenție. Un sărut.

— Și unul pentru tine.

Am auzit sunetul sărutul prin telefon. Cu toate că a fost virtual m-a umplut de bucurie. Nu eram sigur ce să înțeleg din conversație, deoarece la început a părut rezervată și precaută, dar apoi a revenit la Sumalee cea drăgălașă. Până la urmă unul crede ceea ce vrea. Am pus telefonul în buzunar și m-am întors cu un zâmbet de la o ureche la alta gândindu-mă să treacă timpul cât mai repede posibil să o pot vedea miercuri. Când le-am spus colegilor ce am vorbit, imediat m-au felicitat că nu se întâmpla nimic rău și Josele a preluat sarcina de a găsi un restaurant deosebit unde să o pot duce.

Ziua a zburat. Simțeam că plutesc pe un nor. De fiecare dată când închideam ochii retrăiam sărutul amintindu-mi de atingerea buzelor ei moi. Mi se făcea pielea de găină doar gândindu-mă la asta.

Jerome, Damaso și alți colegi ieșeau la un pahar după servicii. Cum nu aveam nimic altceva de făcut m-am dus cu ei. Ne-am dus la un pub care arăta ca oricare de la un colț de stradă din Londra, cu diferența că jumătate din clientelă era de origine asiatică. Și că alcoolul era foarte scump. Mulți oameni beau pe stradă pentru că era legal, mai ales pe podurile care uneau zona de Clark Quay, zona turistică, sau mergeau la un *hawker* de unde cumpărau cutii de bere Tiger. Apoi, mergeau la cluburi cu alcoolul deja în corp, așa cum făceam eu în Madrid când eram tânăr. În cazul nostru pentru că aveam casa plătită, banii nu erau o problemă.

Imediat am organizat un campionat de biliard și darts, care m-a menținut distrat până când am plecat acasă. Acolo am ciugulit un pic din frigider și m-am dus la culcare. Cum nu dormisem cu o noapte înainte și cu atâta petrecere, corpul mi se prăbușea. Înainte de a intra în pat i-am scris lui Sumalee să îi urez noapte bună. Mi-a trimis un desen al unei fete orientale care trimitea un sărut, care mi-a provocat euforie și căldură în interior și i-am trimis unul la rândul meu. Noaptea aceea am dormit ca un copil.

A doua zi m-am trezit plin de energie. Ne-am dus spre servicii, dar eu am coborât din autobuz cu câteva stații înainte. Aveam chef să mă mișc un pic. Aveam nevoie de asta. În plus, așa puteam să văd un pic mai mult din oraș. Strada era plină de occidentali care mergeau la servicii. Nu era surprinzător având în vedere că 40% din populația din Singapore era formată din expatriați.

Am petrecut ziua lucrând fără să mă opresc și trăgând cu energia mea pe săracul Jerome, care nu se culcase la fel de devreme și pe deasupra era mahmur. Când am terminat eram încă hiperactiv, dar nu am convins pe nimeni să facem ceva interesant, cu excepția lui Damaso să jucăm tenis, așa că ne-am dus acasă și mai bine de o oră am alergat pe teren. Damaso m-a bătut, dar nu-mi păsa. Tot ce aveam nevoie era să-mi consum energia. El în schimb mi-a amintit-o câteva zile, regretând că nu a pariat.

Un coleg american, Sam, mi-a recomandat un loc care mi s-a părut minunat pentru întâlnirea cu Sumalee a doua zi. Cum am rezolvat problema locului nu mai aveam nimic de făcut, așa că am sunat-o pe mama, fără să-i spun nimic de Sumalee, ca să nu înceapă cu o fantezie de nuntă de film și mulți nepoți, și am petrecut restul seri jucând *Texas hold'em noi și Shen*, un vecin singaporean de origine chineză. Mi-am luat revanșa pentru înfrângerea la tenis și am făcut o parte din banii pentru cina de a doua zi. Lui Damaso nu i-a căzut prea bine, era foarte competitiv. Nu înceta să spună că de câteva săptămâni avea ghinion, deși nu înțelegeam despre ce vorbea, deoarece era prima noastră partidă. Dar, a plătit ce datora.

Am vrut să o aud pe Sumalee înainte de culcare, așa că am sunat-o.

— Bună, Sumalee.

— Bună, Davichu!

De unde știi de Davichu? Asta nu vine în cărți.

— Ce, crezi că nu pot investiga și singură? I-am spus de tine kolegi mele portugheze, care vorbește spaniolă și a trăit mulți ani în Spania.

— Oh, da? Și ce altceva ți-a spus?

— Lucruri despre spanioli. Îți spun când ne întâlnim. M-a învățat, de asemenea, cum să spun salut în spaniolă: houla.

— Pe aproape, pe aproape am spus zâmbind. Spune-i să-ți corecteze pronunția și să vedem dacă mâine o spui bine.

— Știi unde mă duci?

— Da, nu știu dacă ai fost acolo, dar am găsit un loc original și îmi amintește de țara mea.

— Unde?

— E surpriză, sau cel puțin așa sper. Mâine vei afla.

- Nu mă lăsa așa! Dă-mi un indiciu cel puțin ...
  - Bine. Va trebui să-ți câștigi mâncarea.
  - Ce?
  - Țsta e indiciul frumușica. Dacă e prea ușor îmi strici surpriza.
  - Bine, bine. Unde ne vedem?
  - Ce zici de 19:30, la stația de metrou Seng Kang?
  - Atât de la nord? Curiozitatea mă omoară, dar voi rezista până mâine. Sună foarte bine! Vin direct de la servici.
  - Și eu. Ne vedem mâine atunci. Un sărut mare.
  - Un sărut David.
- Vise dulci Sumalee, am gândit în timp ce am închis telefonul. Vise plăcute.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.